

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΟΠΟΛΕΩΣ
"ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ"
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 10

ΜΗΝ : ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1958

Αυτό το έργο είναι ιδιόκτητο αντίγραφο του Περιοδικού "ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΜΑΣ"
ιδίου έξεδόθη με ιδιόγραφο τον Οκτώβριο του 1958 από τους τροφίμους
της Παιδαγωγικής Άγιοι Δημήτριος-Θεσσαλονίκης. Κάτοχος του ιδρυματικού
είναι ο Κωνσταντίνος Δήμου-Ιωάννης. Η αντιγραφή και η έκδοση έγινε
από τον Νέοντα Γερασίμου τον Μάρτιο του 2014.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

‘Ενας καινούργιος χρόνος χαραχτηκε. “ Τα χρονικά μας “
το παιδί όλων των παιδιών της παιδοπόλεως έκλεισε
ένα χρόνο εκδόσεως.

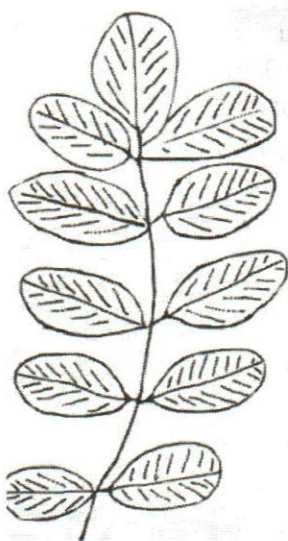
‘Η επιτροπή της περασμένης χρονιάς με τήν παραγωγική
καί εμπνευσμένη προσπάθεια, άφησε στα χέρια μας,
-στά χέρια παιδιών- ένα περιοδικό αξιόλογο. Στο χέρι
μας είναι νά αξιοποιήσουμε πιο πολύ ακόμη τις φιλό-
τιμές μας προσπάθειες. Αυτοί είναι οί πατέρες τού
περιοδικού. ‘Εν τούτοις εμείς θά τό αναθρέψουμε
καί θά τό μεγαλώσουμε, εκπληρώνοντας τίς φιλοδοξίες
καί τούς πόθους όλων.

Δεν υπερτιμούμε την αξία μας. Κι όμως θά καταβάλ-
λουμε υπεράνθρωπες προσπάθειες για την καλλιτε-
χνική ανάδειξη και αξιοποίηση του περιοδικού μας.

Θά προσπαθήσουμε, καί ελπίζουμε νά έχουμε τήν συμ-
παράσταση όλων, νά δώσουμε μιά σοβαρότερη καί πιο καλ-
λιτεχνική όψη στό περιοδικό μας, τόσο από απόψεως εμφα-
νίσεως όσο καί από απόψεως περιεχομένου.

‘Υπενθυμίζοντας πως το περιοδικό είναι κτήμα όλων των τρο-
φίμων ζητάμε την συμπαράσταση όλων σας στην καινούργια
προσπάθεια.-

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΣΟΛΩΜΟΣ

Της Κορίνθου ιδού οί κάμποι
δεν λάμπ' ο ήλιος μοναχά
εἰς τους πλάτανους, δέν λάμπει,
εἰς τ' ἀμπέλια, εἰς τὰ νερά

Εἰς τον ήσυχον αιθέρα
τώρα αθώα δέν αντηχεί
τὰ λαλήματα ή φλογέρα
τὰ βελάσματα τα' ἀρνί.

Τρέχουν ἀρματα χιλιάδες
εάν τό κύμα εἰς τόν γιαλό.
'Ἄλλ' οἱ ἀνδρείοι παλληκαράδες
δέν ψηφούν τόν ἀριθμό.

'Ω τριακόσιοι σηκωθήτε
καί ξανάλθετε σ' εμάς
τὰ παιδιά σας θέλ' ἰδήτε
πόσο μοιάζουνε μέ σάς.

'Ολοι εκείνοι τά φοβούνται
καί μέ πάτημα τυφλό
εἰς την Κόρινθο αποκλειούνται
κι ὅλοι χάνονται ἀπ' ἐδώ.

Στέλνει ὁ ἀγγελος τοῦ ολέθρου
πείναν και θανατικό
πού με σχήμα ενός σκελέθρου
περπατοῦν ἀντάμα οἱ δυό.

Καί πεσμένα εἰς τὰ χορτάρια
ἀπεθαίνανε παντοῦ
τὰ θλιμμένα ἀπομεινάρια
τῆς φυγῆς καί τοῦ χαμοῦ.

Και ἐσύ ἀθάνατη, ἐσύ θεία,
'πού ὅ,τι θέλεις ἤμπορεῖς
εἰς τον κάμπο, Ἐλευθερία,
Ματωμένη περπατεῖς.

Η ΨΥΧΟΥΛΑ

1. 'Ωσάν γλυκόπνοο
δροσάτο ἀεράκι
μέσα σέ ἀνθότοπο
'κειό το παιδάκι
τήν ὕστερη ἐβγαλε
ἀναπνοή.

2. Και η ψυχούλα του,
εἰς τον ἀέρα
'γλήγορα ἀνέβαινε
προς τον αιθέρα
σαν λιανοτρέμουλη
σπίθα μικρή.

3. 'Όλα τήν ἐκραζαν
ὅλα τα' ἀστέρια
κ' ἐκείνη ἐξάπλωνε
δειλή τὰ χέρια,
γιατί δέν ἤξερε
σέ 'ποῖο νά μπη

4. 'Ἄλλά, νά, τοῦ ἔδωσε
ένα 'Ἄγγελκι
τό φιλί ἀθάνατο
'σ' τό μαγουλάκι
'πού ἐξεφνα ἐλαμψε
'σάν τήν αὐγή.

ΓΑΛΗΝΗ

Δέν ἀκούεται οὔτ' ἓνα κύμα
εἰς τήν ἔρμη ἀκρογιαλιά
λές κι ή θάλασσα κοιμάται
μέσ τῆς γῆς τήν ἀγκαλιά.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Γεννήθηκε στην Ζάκυνθο στις 8 'Απριλίου 1798. Σπούδασε Νομικά και μελέτησε πολύ την 'Ιταλική Λογοτεχνία. Μετά την αποπεράτωση των σπουδών του γύρισε στην πατρίδα του. 'Υστερα όμως από λίγο χρονικό διάστημα εγκατέλειψε την γενέτειρά του κι' έγκατεστάθηκε μόνιμα στην Κέρκυρα κι' άφωσιώθηκε έξ ολοκλήρου στην ποίηση. Πέθανε τον Φλεβάρη τού 1857.

'Ο Σολωμός είναι ο άκρογωνιαίος λίθος τής Νεοελληνικής ποιήσεως. Είναι μια μεγάλη, μια εξέχουσα προσωπικότητα των 'Ελληνικών γραμμάτων.

Κατ' αρχάς έγραφε στην 'Ιταλική γλώσσα, αλλά γρήγορα τον τράβηξε ή 'Ελληνική. 'Η 'Ιταλική φιλολογία τότε βρισκόταν στο αποκορύφωμά της. Πολλοί ποιητές μεσουρανούσαν στο λογοτεχνικό της στερέωμα κι ήταν δύσκολο νά επιβληθή. Γι' αυτό προτίμησε νά γίνει ο Αύγερινός τής Νεοελληνικής γλώσσας, πού ξεδιάλυνε μέ τό λαμπρό του φώς τά πυκνά σκοτάδια πού τόσο σφιχτά επί αιώνες τήν είχαν ζώσει. Κι έφερε τήν 'Αναγέννησή της.

'Ο Σολωμός δεν μάς άφησε πολλά έργα. 'Αν κανείς συνάξη τά Εύρισκόμενά του, μόλις θά μπορέση νά συμπληρώση βιβλίο των 80 σελίδων.

Τά μεγαλύτερα και τά καλύτερά του έργα μέ τον θάνατό του χάθηκαν. Κάποιο μισητό χέρι, υποθέτουν, μέ τήν είς Κύριον άποδημian του τάκαψε.

Τόν στίχο του τον δούλεψε πολύ ο ποιητής. 'Αν πάρη κανείς τά χειρόγραφα του θά ιδή ότι είναι γεμάτοι από μουντζούρες, σβυσίματα και γραψίματα. Κόπιαζε νά φθάση κάπου στο υψηλό, στο τέλειο

Τά περισσότερα έργα του μάς τάφησε μισοτελειομένα, σε Αποσπάσματα. Πηγή εμπνεύσεως είχε ο Σολωμός τήν αιώνια όμορφιά τής φύσης. 'Η ευαίσθητη και στοχαστική ψυχή του ήταν στενά αγκαλιασμένη μέ τά κάλλη της.

Πολύ βαθειά εισχώρησε και στού ανθρώπου τήν ψυχή και γνώρισε τίς αδυναμίες και τίς αρετές της. 'Εξυμνεί στα ποιήματά του τον έρωτα, τον αγνό έρωτα, και τον θεωρεί ως Θείο δώρο. Αυτός έμπνέει και ορίζει στην ζωή.

'Η έλλειψη των σπουδαιοτέρων χειρογράφων δεν μάς επιτρέπει νά παρακολουθήσουμε τήν ποιητική του εξέλιξη. Διότι σε κανένα δεν έδειχνε τά χειρόγραφα του. Πολύ αγάπησε ο ποιητής τήν 'Ελλάδα και πίστεψε στο μέλλον της. Πολύ βαθειά τήν έχωσε στην καρδιά του. " Κλείσε μέσα σου τήν 'Ελλάδα και θά αισθανθής νά λαχταρίζει μέσα σου κάθε είδους μεγαλείο. " 'Ελεγε.

Κι' άπ' τού εικοσιένα τά κατορθώματα δεν έμεινε ασυγκίνητος. Βαθύς ενθουσιασμός και συγκίνηση πλημμύρισαν τήν ψυχή του, φούντωσαν και ξεχύθηκαν σ' όλο του τό είναι. Τό ξεχείλισμα αυτό έγινε τραγούδι γλυκό, τής λευτεριάς τό ψάλσιμο. 'Αν δεν κράτησε όπλο στο χέρι, μέ τή λύρα πλήρωσε τον μεγάλο φόρο στην πατρίδα :

" Τό χάραμα επήρα
τού ήλιου τό δρόμο
κρεμώντας τή λύρα

τή δίκαιη στον ώμο,
κι' άπ' όπου χαράζει
ώς όπου βυθή

λέγει σε κάποιον του ποίημα.

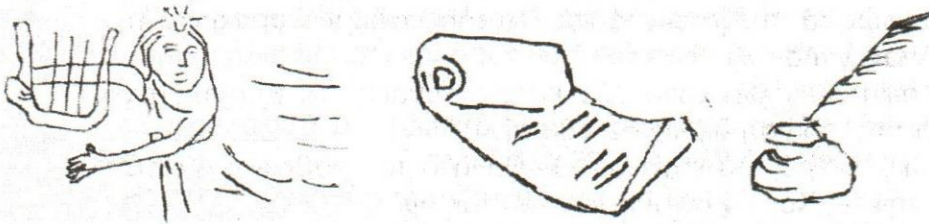
'Ο 'Εθνικός 'Υμνος δονείται ολάκερος από παλμό και λυρικό ενθουσιασμό. Στούς στίχους του κλαίει κι αυτός μέ τούς ραγιάδες, σκυλίσια πολεμά στής Τριπολιτσάς και τής Κορίνθου τή μάχη, μισεί μέ όλο του τό πάθος τού κόσμου τά έθνη, πού κακά λογίστηκαν για τήν 'Ελλάδα.

Στους " Έλευθέρους του Πολιορκημένους " τρώγει κι αυτός με τη φούντα τη μπαρούτη, συμμετέχει στον πολιορκημένων την αγωνία, σκέλεθρο γίνεται από την πείνα, δειλιάζει κάπως από της φύσης τον πειρασμό. Μα και πάλι συνέρχεται. Μισοτελειωμένο άφησε το έργο αυτό ο Σολωμός. Χρόνια ολάκερα σμίλεψε τους στίχους του και τα' άφησε τέλος αποσπάσματα.

'Ο "Λάμπρος" δείχνει καθαρά πώς ήξερε ό ψάλτης τής λευτεριάς και μέ τ' άπλούστερα μέσα νά εκφράζη τό δεινότερο πάθος. Αύτός έν ολίγοις ό παλμός μας, τό καύχημα όλων τών γενιών μας. Καί απορεί κανείς πώς μέ τά λιγοστά αυτά μνημεία κατώρθωσε κι' έγινε φάρος φωτεινός, απ' όπου φωτίζονται πλουσιοπάροχα όλες οί γενιές τών ποιητών μας. Κι έγινε ό ιδρυτής μιάς μεγάλης Σχολής, τής Έπτανησιακής Σχολής.

Πολλά από τά ποιήματά του τά μελοποίησε ό φίλος του και διάσημος Μουσουργός Ν. Μάντζαρος κι' έγιναν Πανελλήνια τραγούδια.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΟΥ
Ζ' Τάξις

1. Ριγμένο στην άκρη ορφανεμένο
μέ κάποιας μάγισσας σκληρή όργη
στέκει δειλό μέσα στό χρόνο λυπημένο
θρηνεί μιά δόξα όπου πέρασε γοργή
2. Κάποιων πιό άξιων χειρών στολίδι
πού χάθηκαν κι' αυτοί μαζί μ' αυτό
καί κουλουριάζονται μέσα στή μνήμη
κάποιες ανάμνησες χαμένες γιά καιρό.
3. Έσμιξε τώρα τρεις γενιές και πάνω
καί όμως τώρα στέκει κρεμασμένο
σέ μι' άκρη του οντά ορφανεμένο
4. Τόν κόσμο του θωρεί γλυκά τόν πλάνο
καί ξεδιπλώνει περασμένες αναμνήσεις
γλυκές παρήγορες θυμήσεις.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΑΚΑΛΟΣ
Φοιτητής

Πρό καιρού έλαβε χώραν στην Παιδόπολιν μας κάποια ασυνήθιστη γιά τό καλοκαίρι γιορτή. Μας ενθουσίασε βέβαια τό πρόγραμμα τής γιορτής, λυπηθήκαμε γιά τήν αναχώρηση τής Αρχηγού, αλλά εκείνο πού μάς έκανε έντύπωση ήταν ή αλάνθαστος κριτική διαίσθησις του μάγειρα και ό βαθυστόχαστος όρκος κατά τόν οποιον οί κλόουν έβαλαν τά κλάματα.

-/-

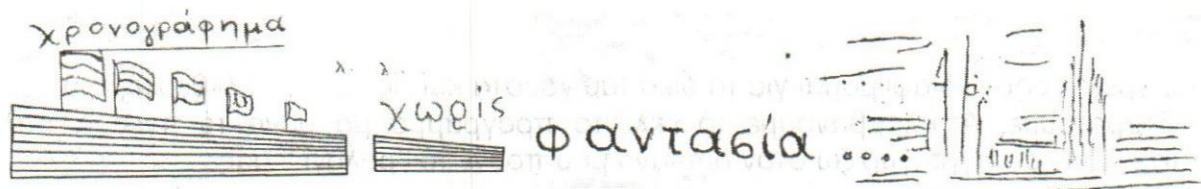
Τό ένστικτο.- Όταν τό σπίτι καίγεται, ξεχνάμε και νά φάμε.- Ναι αλλά τό επανορθώνουμε τρώγοντας πάνω στις στάχτες.-

-/-

Έκείνο πού είναι τρομερό, στή θάλασσα, είναι νά πεθαίνεις από τήν δίψα. Σάς χρειάζεται, λοιπόν, νά αλατίσετε τήν αλήθεια σας, σέ σημείο πού νά μή σβύνει πια ούτε τή δίψα;

-/-

Φ. ΝΙΤΣΕ

‘Επήγαινα στην ‘Εκθεση πού τόσα αξιόλογα καί ακριβά πράγματα περικλείει καί εκθέτει.- Τό λεωφορείο κόντευε νά βουλιάξει από τό βάρος τών επιβατών πού όλο καί αυξάνανε.

- Γιά πού ρέ αγόρι

- ‘Εκθεση

- Καί έγώ γιά εκεί.

- Καί δέν πάμε συντροφιά!

Καί δόστου γεμίζει τό όχημα καί φωνάζει ό εισπράκτωρ.

-“Προχωρείτε μπροστά παρακαλώ”. Μά πού νά προχωρήσης. Κοντεύεις νά γίνης άν όχι σαρδέλλα, πάντως κάτι πού νά κονσερβοποιηθε.

Μέ τόν φίλο μου δέν μπορούσα ούτε μάτια ν’ αλλάξω πού νά τόν δώ, τόσο χαμηλός πού είναι. ‘Όλο καί μέ σκουντούν από πίσω. Γιά τήν ‘Εκθεση πάει-μέ ρωτά κάποιος.

- ‘Ασφαλώς, εσύ γιά πού προορίζεσαι.

- Γιά έκθεση νά πάρ’ ευχή.

- Καί γιατί παρακαλώ νά πάρ’ ευχή.

- Νά είπα μιά καί ζώ στην περιβόητη Θεσσαλονίκη δέν κάνει νά τήν χάσω.

- Καί ποιός σου διατύπωσε τήν γνώμη ότι θά χαθή;

- Ποιά βρέ θά χαθή; Μέ κυττά έκπληκτος, τό ίδιο κι εγώ.

- ‘Η Διεθνής ‘Εκθεσις Θεσσαλονίκης τού 1958 απαντώ.

- Γιά κεί πάμε βρέ.

-

‘Επειτα βοά απεγνωσμένα κατακόκκινος.

- Σωφέρ σταμάτα νά κατέβω. Τότε είδα τό πρόσωπό του πού μέ κύτταζε καί μέ έκανε νά πεταχτώ απ’ τόν φόβο μου στό κάθισμα.

- Νεαρέ θά τά πούμε άλλοτε.

- Μά κύριε τί συμβαίνει.

- Βλάκα – μου κοπάνησε στ’ αúτί.

- Εξηγηθείτε μου.

- ‘Εγώ σου ζήτησα γιά τήν έκθεση Γλυπτικής καί σύ μού μίλησες γιά τήν Δ.Ε.Θ.

- Μά μέ εκθέτετε έτσι τούττα.

- Είσαι πούσαι γιά τήν έκθεση άς εκτεθής.-

Κατεβήκαμε κάτω. Μπήκαμε μέσα. Βράδυναζε καί τά φώτα πλημμύριζαν καί γέμιζαν καί χόρταιναν τ’ άχόρταγα, τά κατάπληκτα μάτια μας.

- Μπράβο ! Πώ, πώ ! Γιά κύττα.

‘Όλο επιφωνήματα εκπλήξεων καί θαυμασμού. Κυττώ τόν φίλο μου. Μέ κυττά κι εκείνος.

- Τήν φανταζόσουν ποτέ έτσι τήν Σαλονίκη.

- ‘Ε γιά νά πώ την αλήθεια όχι.

- Μπράβο όμως ιδέα πραγματοποιήσιμη. Μπαινοβγαίνουμε. Ξαναμπαινοβγαίνουμε, γυρίζουμε, κυττάζουμε, χορταίνουν μόνο τά μάτια γιά θεάματα καί όχι γιά τό στομάχι ελλείπει αναγκαίων.

- Τί ήταν εκείνος στό λεωφορείο-μού πετά ξαφνικά ό φίλος μου.

- Ξέρω εγώ τί διάβ

- Πάντως κ. προσγειωμένος, έ ;

- ‘Απ’ ότι έλεγε ;

- ‘Εν τέλει τί λές, ή γλυπτική τού Νικόλα θά τόν ικανοποίησε τόν φιλότεχνό μας.

-

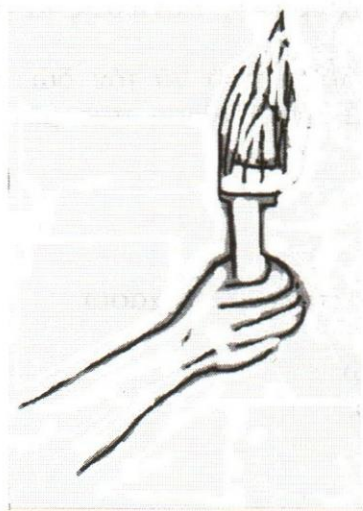
- Ξέρεις πόσο ενδιαφέρομαι για τὰ δικά του γούστα καί τίς έκθέσεις του.

Σταματούμε. Απολαμβάνουμε τό εκλεκτό πρόγραμμα μὰ μόνο τό πνεύμα πάλι χορταίνει. Σέ μιά στιγμή γυρίζω στόν διπλανό μου πούνε τό "ρολόγι " μας.

- Πόσο θέλουμε ακόμη ;
- Κάνα γύρω σ' όλα τὰ περίπτερα

Γεμίζουμε από διαφημίσεις εκλεκτές. Έμείς, γιά μὰς αυτά είναι σουβενίρ κι έτσι τὰ κρατάμε Πέρασε ή ώρα. Βγαίνουμε. Τά πυροτεχνήματα μὰς κάνουν νά στραβολαιμιάσουμε. Εύτυχώς κι εκείνα τελειώνουν. Τά λεωφορεία ξαναγεμίζουν αλλά όχι πλέον από—ευτυχώς γιά μένα—αφηρημένους θαυμαστάς καί φιλοτέχνας.

ΣΑΚΗΣ ΚΛΩΡΗΣ

Αθλητικά

ΙΖ ' ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κατά τούς ΙΖ' Βαλκανικούς αγώνες , οί οποίοι διεξήχθησαν στήν Σόφια ή Ελληνική ομάς στίβου κατέλαβε τήν 4ην θέσην είς τήν γενικήν βαθμολογίαν μέ 107,5 βαθμούς.

Πρώτη κατετάγη ή Βουλγαρία μέ 133,5β., δευτέρα ή Σερβία μέ 117β., τρίτη ή Ρουμανία μέ 109β., τετάρτη ή Έλλάς μέ 107,5β. και πέμπτη ή Τουρκία μέ 30β. Όσον αφορά τούς Έλληνας αθλητάς , έχοντες ούτοι συναίσθησιν τής αποστολής των, επέτυχον υπέροχα ρεκόρ.

Εκείνοι όμως πού όλως ιδιαίτέρως διεκρίθησαν είναι ό Γ. Παπαβασιλείου είς τὰ 3000μ. στήπλ μέ 8' 54"4, ό Γ. Ρουμπάνης είς τό άλμα επί κοντώ μέ 4,46μ., ό Χ. Χιώτης είς τὰ 5000μ. μέ 14' 34"5, ό Μαρσέλλος είς τὰ 110μ. μετ' εμποδίων όπου επέτυχεν νέον Πανελλήνιον ρεκόρ μέ 14"3, οί Ε. Δεπάστας καί Τ. Κωνσταντινίδης είς τὰ 1500μ. όπου αμφότεροι κατέρριψαν τό Πανελλήνιον ρεκόρ μέ χρόνους 3' 44"7 καί 3' 45"2 αντιστοίχως καί ό Γεωργόπουλος ό οποίος ισοφάρισε τό Πανελλήνιον ρεκόρ τών 100 καί 200μ. μέ 10",5 καί 20",4 αντιστοίχως.

Έξ αύτών οί Ρουμπάνης, Χιώτης καί Παπαβασιλείου επέτυχαν πρώτην νίκην, οί δε υπόλοιποι τιμητικός θέσεις.

Άλλά καί οί άλλοι αθληταί μας επέτυχαν ωραίας νίκας, όπως ό Τσακανίκας είς τήν σφαιροβολίαν 2ος με 15,90 μ., ό Κουνάδης είς τήν δισκοβολίαν 3ος με 50,33 μ., ο Καμπαδέλης είς τὰ 400 μ. μετ' εμποδίων 3ος μέ 55"4, ό Σφήκας είς τό τριπλούν 3ος με 14,95 μ. καί ό Σίλλας είς τὰ 400 άπλά όπου ίσοφάρισε τό Πανελλήνιον ρεκόρ μέ 48".

Μηνητεία

Κρ. ΖοακΟΥ

Ανάμεσα από τις δυνατότερες μεγαλοφυΐες των εποχών, ή καταπληκτικώτερη ίσως απ' όλες, έμφανίστηκε τόν περασμένο αιώνα στήν Γερμανία σάν ήρωας τής Τέχνης, σάν ήμίθεος των φθόγγων. Έξεπληξε τούς πάντας στό πέρασμά του όμοια μέ τόν σύγχρονό του πιτάνα, τόν Βοναπάρτη.

Η μουσική του, ή ύπεργήϊνη μουσική ενός 'Απόλλωνα, έξεπληττε και έξακολουθεί νά έκπλήττη τούς πάντας ως τήν έξαλλη εποχή μας.

Οί λέξεις " τ ι τ ά ν ", " μ ε γ α λ ο φ υ ι α " παρ' όλο τό πομπώδες ύφος τους χάνουν τήν αξία τους αναφορικά μέ τόν Μπετόβεν.

Ο Μπετόβεν είναι ό δυνατότερος τεχνίτης των φθόγγων απ' όσους παρουσιάστηκαν σ' όλες τις εποχές. Όσοι έτυχε ν' άκούσουν τις καταπληκτικές συνθέσεις του Μπετόβεν, θά καταλαβαίνουν πώς τίποτε απ' όσα αναφέρουμε δέν είναι ύπερβολές. Η μουσική του Μπετόβεν είναι πηγαία, απροσποίητη, αύθόρμητη, βίαια κι έπιβλητική, όπως και ό ίδιος.

Σ' όλα σχεδόν τά έργα του άρχίζει άργά, ύποβλητικά, όπου σου μεταδίδει μία άμφίβολη μελαγχολία, άγωνίζεται ολόκληρος ενάντια σ' αύτήν τήν άρχική του άμφίβολη άπαισιοδοξία, άγωνίζεται, μέ τήν μουσική του, μέ τήν ψυχή του, μέ τό δυνατό του πνεύμα, μέ τούς Θεϊκούς του φθόγγους και διαποτίζει τόν άκροατή μέ τά ίδια αισθήματα, μέ τήν ίδια άγωνία, μέ τήν ίδια θέληση για τήν νίκη που αισθάνεται ό ίδιος μεσ' στον άγώνα.

Και μετά απ' τήν κουραστική κι άγωνιώδη αύτή μάχη, ορθώνεται θριαμβεύτρα, ή ζωή, ή αισιοδοξία, ή δύναμη. Μέ τούς επιβλητικούς τους βίαιους φθόγγους τους μάς δίδει τό αισθημα του θριάμβου, μάς μεταγγίζει ως τήν ψυχή τή δύναμη, τήν διάθεση για τόν άγώνα, τήν πεποίθηση για τήν νίκη. Κι' ό ίδιος ό Μπετόβεν είναι σάν τήν μουσική του βίαιος, δυνατός, επιβλητικός. Είναι ένα υπόδειγμα υπερανθρώπου τού Νίτσε, ενός Χριστιανικού όμως υπερανθρώπου.

Δυνατός χαρακτήρας ζητάει τήν εύτυχία στά ύψηλά, στά υπεράνθρωπα, στά αδύνατα. Ζητάει τήν εύτυχία στήν δόξα και στήν τέχνη. Καί στά δύο είναι έπιτυχημένος. Ένας από τούς ελάχιστους πραγματικά έπιτυχημένους καλλιτέχνες.

Ο Μπετόβεν δέν κρύβεται πίσω από ψευτομετριοφροσύνες και ταπεινότητες. Έχει συναίσθηση τής μεγαλοφυΐας του, και δέν τό κρύβει. Μιά φορά στήν όπερά του " Φ ι ν τ έ λ ι ο ", κάποιος κριτικός τού παρατηρεί πώς ένα κομμάτι δέν επιτρέπεται. Κι ό Μπετόβεν άπαντά έπιγραμματικά.

" Τό επιτρέπω έγώ ".

Άλλοτε πάλι μέ τόν φίλο του Γκαίτε, ενώ περπατούσε στά σοκάκια τής Βιέννης, συνάντησε τόν αύτοκράτορα μέ τήν συνοδία του. Άντί νά παραμερίση όπως ό Γκαίτε, άγέρωχος διέκοψε τήν συνοδία λέγοντας :

" Αύτοκράτορες πολλούς έχει ό κόσμος ". " Μπετόβεν μόνο ένα ".

Δέν είναι αύτό έγωϊσμός αλλά συναίσθηση τής πραγματικότητας. Ο Μπετόβεν είχε απ' τήν παιδική του ήλικία κακή πείρα απ' τήν άλαζονεία και τόν έγωϊσμό των εύγενών. Αυτό τόν έπηρεάσε για πάντα στή ζωή του. Πάντα φρόντιζε νά τούς χτυπάη (πολλές φορές παράλογα).

Μιά φορά είχε προσκληθή στο μέγαρο τού κόμητα Λόμπκοβιτς για νά διευθύνει μιά όρχηστρα. Για μιά εντελώς ασήμαντη αιτία τούς παράτησε όλους κι έφυγε λέγοντας :
" Αυτό τό γαϊδούρι ό Λόμπκοβιτς ".

Μιά φορά τόν κάλεσε νά παίξει ό Ναπολέων – κυρίαρχος πιά τής Βιέννης – άλλ' αυτός τήν ίδια μέρα τόσκασε για τήν Ούγγαρία επειδή τού είχαν ζητήση νά τηρήση τό πρωτόκολλο.

Ό Μπετόβεν ήταν φύση φιλελεύθερη καί ανεξάρτητη. Πίστευε πώς ό Ναπολέων ήταν πραγματικός Δημοκράτης καί σ' αυτόν αφιέρωσε τή συμφωνία του " E R O I C A ", αλλά σάν τόν είδε κατακτητή στή Βιέννη, κατάλαβε πώς ήταν ένας φιλόδοξος στρατηλάτης, εγωϊστής καί φίλαυτος. Πρώτη δουλειά ήταν νά διαγράψη τήν αφιέρωσή του.

Άν καί ήταν από τούς δυνατούς τής ζωής ό Μπετόβεν, μόλις τόν χτύπησε ή μοίρα κουφαίνοντάς τον, λύγισε πρός στιγμήν.

- Ένας κουφός μουσικός, είναι ένας άποτυχημένος μουσικός. Σκέφθηκε.

Άργότερα όμως παρηγορήθηκε.

- Τώρα θ' άκούω τή μουσική τ' ούρανού, είπε. Καί πραγματικά τό σπουδαιότερο μέρος όλου τού έργου του τό χάρισε στόν κόσμο τήν έποχή τής κουφαμάρας του. Άληθινά ή μουσική που συνέθεσε κατά τήν έποχή αυτή, έχει κάποιον ούράνιο τόνο. Λές καί άκουγε τούς ύπεργήινους φθόγγους τών Χεροβείμ καί τούς μετέδιδε στήν κατάπληκτική άνθρωπότητα.

Όπωςδήποτε άλλος, εκτός από τόν Μπετόβεν θά υπέκυπτε σ' ένα τέτοιο τραγικό πλήγμα τής μοίρας, αυτός όμως, νικώντας τό πεπρωμένο του, καί βαδίζοντας πάνω άπ' αυτό, έφτασε στο άπόγειο τής δόξας του. Ό ίδιος όταν διαπίστωνε τά πρώτα συμπτώματα τής κουφαμάρας του, έγραφε σ' ένα φίλο του : " θά πιάσω τήν εύτυχία από τόν λαιμό. Κι άν θελήση νά μου ξεφύγει θά τή πνίξω ".

Όσο πιό πολύ κουφαίνεται, τόσο άπομακρύνεται από τήν κοσμική ζωή. Κλείνεται πιό πολύ στόν έαυτό του καί δίνει στο κοινό που μένει άναυδο, άκόμα πιό πολλά έργα, άκόμη μεγαλύτερα άριστουργήματα.

Γιά πρώτη φορά από τήν έποχή τών αυτοκρατόρων τής Ρώμης άποθεώνεται άνθρωπος. Κι ό άνθρωπος αυτός ήταν ό Μπετόβεν. Ό κουφός Μπετόβεν. Γιατί πραγματικά, ή έποχή που ό μεγάλος μουσουργός κατέπληξε μέ τό ύπεργήινο έργο του τόν Κόσμο, ή έποχή που πραγματικά άποθεώθηκε, ήταν ή έποχή τής κουφαμάρας του.

Στά γηρατειά του ό Μπετόβεν ήταν ένδοξος, κουφός, εγκατελειμένος άπ' τους φίλους του, ιδιότροπος, έγκωκεντρικός. Έν τούτοις μήν τόν φανταστήτε για κανένα εγωϊστή γεροπαράξενο.

Ό Μπετόβεν δέν παντρεύθηκε ποτέ του. Ήταν αυτό από τίς πιό φλογερές του επιθυμίες. Άλλά καμιά άπ' τίς γυναίκες που γνώρισε δέν έμεινε κοντά του για νά τού χαρίση λίγη στοργή καί παρηγοριά που τόση άνάγκη είχε ό γεροδάσκαλος.

Μή έχοντας παιδιά ό Μπετόβεν όλη του τήν στοργή τήν χαρίζει στόν ανηψιό του Κάρολο. Ήθελε ν' άφίση στή γή ένα άντάξιό του διάδοχο σάν θά πέθαινε. Αυτός όμως ένας τύπος υποκριτή καί γλεντζέ, σωστός άσωτος γιός, έτρωγε τά λιγοστά χρήματα τού γερο-θείου του λέγοντας :

- Ό γεροϊδιότροπος θέλει δυό μεγαλοφυίες άπ' τήν ίδια οικογένεια. Αυτό δά πάει πολύ.

Άπαγοητευμένος στα τελευταία του ό μεγάλος μουσικός χωρίς οικογένεια, χωρίς παιδιά, χωρίς στοργή, προδομένος από τούς συγγενείς του, αλλά ένδοξος καί υπερήφανος αντιμετωπίζει τόν θάνατο.

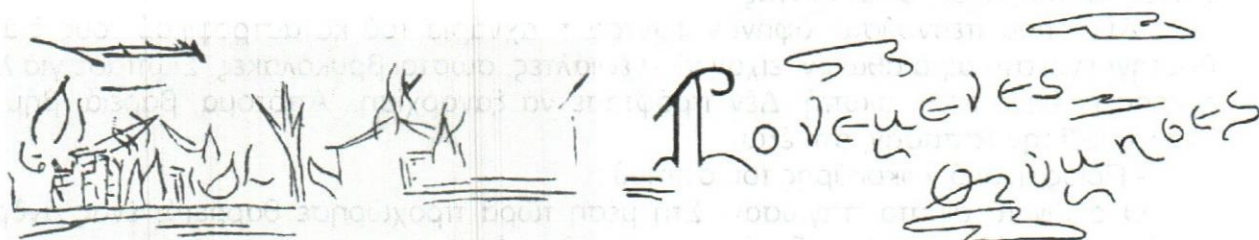
Σάν άνθρωπος που έχει εκτελέσει εύσυνειδητα τό καθήκον του, σάν άνθρωπος που έφερε σέ πέρας τόν προορισμό του, σάν ένας έπιτυχημένος, σάν ένας που είναι ικανοποιημένος άπ' τό έργο του, αντιμετωπίζει γαλήνιος καί σαρκαστής τό θάνατο.

- Ξεκουμπίζομαι σέ λίγο, ήταν οί τελευταίες λέξεις τού μεγάλου δασκάλου.

‘Ο Μπετόβεν έζησε σέ μια έποχή πού ή τέχνη έχει νά μάς παρουσιάση τα μεγαλύτερά της έπιτεύγματα. Στόν καιρό πού έζησαν μεγάλοι καλλιτέχνες σάν τόν Γκαίτε, τόν Μπωμπλαίρ, τόν Ούγκώ, τόν Λαμαρτέν, καί τόν Μότσαρτ. Τό παιδί θαύμα αύτής τής έποχής.

‘Η σκιά τού Μότσαρτ έπηρέασε πολύ τή φήμη τού Μπετόβεν. ‘Ο Μότσαρτ δοξάστηκε σάν παιδί – θαύμα . ‘Ο Μπετόβεν βρήκε τή δόξα μέσα στό καταπληκτικό έργο τής μεγαλοφυΐας του. Γιατί τά παιδιά – θαύματα, χωρίς νά παρουσιάζουν τίποτε τό κατάπληκτικό, καταφέρνουν νά έντυπωσιάσουν τό κοινό κυρίως μέ τό κριτήριο τής ήλικίας.

‘Ο Μπετόβεν ακολουθώντας τή φυσιολογική του ανάπτυξη, έζησε, μεσουράνησε καί έσβησε σάν κομήτης στό στερέωμα.

Τ' όμορφο εκείνο δείλι τού καλοκαιριού τό χτύπημα τής καμπάνας στήν εκκλησιά τής Παναγιάς, πού εκείνη τήν ώρα σήμαινε τόν έσπερινό, άκούγονταν σάν θεία άρμονία.

Ταπεινά, σεβάσμια γεροντάκια, τραβούσαν άργά, σκυφτά τό δρόμο τής ‘Εκκλησιάς. Μιά παρέα πιτσιρίκων, πίο πέρα ξεφώνιζε χαρούμενα παίζοντας τό κρυφτό.

Πέρα κατά τή δύση, ό ήλιος καίγονταν προφητικά μέσα στά πυρωμένα σύγνεφα χάνοντας τή δόξα τής ‘μέρας.

‘Ο δρόμος τού μικρού χωριού έβλεπες νά πλημμυρίζη άπό κόσμο, πού πηγαινοέρχονταν άκούραστα, κουβεντιάζοντας άμέριμνα.

Στά μπαλκόνια καί τά κατώφλια τών σπιτιών μαζεμένοι, άλλου λίγοι καί άλλου πολλοί, είχαν στήσει τήν κουβέντα.

Σουρούπωσε γιά τά καλά. Καί νά τώρα στόν μουντό ούρανό θολό τ' ούρανού ξεπρόβαλε χλωμό τό φεγγάρι έτοιμο ν' άσημώση τήν όμορφη πλάση.

‘Ηταν τότε τό θυμάμαι σάν καί τώρα. 14 Αύγούστου 1947. Παραμονή τής Μεγαλόχαρης. Στό κατώφλι ενός σπιτιού μαζεμένοι καμμία δεκαπενταριά, συζητούσαν ήρεμα καθισμένοι άνάκατα, ολούθε. ‘Απ' τή θαρρετή κουβέντα της καταλάβαινες άμέσως ότι μία γρηούλα έξηγνάρα ήταν η νοκοκυρά. ‘Όταν μίλαγε δέν τήν έκοβε κανείς. Μέ μεγαλύτερη προσοχή θάβλεπες ότι δυό τήν άκούγαν μέ πλειότερο σεβασμό άπ' τούς άλλους.

‘Ηταν ό λεβέντης της κι' ή λυγερή που έφερε στόν κόσμο καί τούς καμάρωνε καθώς τήν άκούγαν.

Δίπλα της ένα κοριτσάκι ίσα μέ οχτώ χρόνια, τό εγγονάκι της, κοίταζε πότε τόν ένα καί πότε τόν άλλο, αύτούς πού μίλαγαν, μέσα στά μάτια. ‘Ένα άθώο πλάσμα, πού στά τρία του χρόνια ήπτε άθελά ως τόν πάτο καί μονομιάς, τό πικρό ποτήρι τής ορφάνειας.

‘Άκουγε άμίλητη ή μικρούλα καί τά γαλάζια της μάτια έστρεφαν πότε-πότε κατά τόν ούρανό, γιά νά θαυμάσουν τό βελουδίνο εκείνο πανί μέ τ' άσημένια φωτεινά καρφάκια.

Πίστευε μέ τήν παιδική της άφέλεια ότι ένα άπό κείνα κεί τ' άστέρια, πού θάχε τήν πίο γλυκειά λάμψη, θάταν ή μανούλα της. Κι ένα άλλο ίσως πίο μεγάλο, θάταν ό πατερούλης της. ‘Έτσι τής είχαν πη. Ναί θά τήν κοιτούσαν τώρα άπό κεί ψηλά!

Καί τά κοιτάζε αχόρταγα όλο τά κοιτάζε γιά νά μπορέση νά μαντέψη πιά άπ' όλα ήταν οί άγαπημένοι της.

‘Αχ! Καί νά μπορούσε νά τήν άκουγε εκείνο τό γλυκό άστεράκι! Καί τί δέν τούλεγε! Χίλια παράπονα. Γιατί τάχα έφυγε τόσο γοργά ; Γιατί βιάστηκε νά γίνη αστεράκι ; Γιατί τήν άφησε μόνη ; Καί ένα σωρό γιατί πού γέμιζαν τήν παιδική της ψυχούλα.

‘Υστερα ξεχάστηκε ή μικρούλα καί κοιτάζε άλλού. Γιαγιά κοιτάζε τό φεγγάρι τί όμορφο πού είναι !

- ‘Όμορφούλικο σάν καί σένα μικρό μου. Μά είναι ώρα γιά ύπνο. Αύριο ξημερώνει γιορτή καί πρέπει πρωϊ – πρωϊ νά μαστε στό πόδι γιατί θάχουμε έπισκέψεις.

- Αλήθεια Γιαγιάκα γιορτάζει ο Θεός. Δέν θά βάλουμε αύριο τό γραμμόφωνο όπως τίς άλλες φορές ;

- ‘Όχι παιδάκι μου. Δέν γίνονται τώρα αυτά. Δέν βλέπεις πού εχθροί βρίσκονται μέσ' τά πόδια μας ; Τά γλέντια κι οί χοροί μάς μάραναν ;

Τήν μάλωσε κλυκά ή Γιαγιά. Τόξερε καί ή μικρούλα.- Είχε άκούσει νά λένε οί μεγάλοι, ότι οί συμμορίτες πλημμύρισαν τήν χώρα μας σάν μαύρα κοράκια, καίγοντας, ρημάζοντας, άρπάζοντας, άφανίζοντας.

‘Απ' όπου περνούσαν άφηναν φανερά τ' άχνάρια τού καταστροφικού τους διάβα. Βουτηγμένοι στό αίμα άθώων, είχαν γίνει έφιάλτες, σωστοί βρυκόλακες. Σιώπασε γιά λίγο ή γρηά κι έγινε πάλι, σιωπή. Δέν πρόφτασε νά ξαναρχίση. ‘Απότομα, βαρειά, βήματα πολλά μαζί τήν έσπασαν, άπ' έξω.

- Ποιός είναι ό νοικοκύρης τού σπιτιού ;

‘Ολονών τά αίματα πάγωσαν. Στή μέση τώρα προχώρησε θαρρετά, ένας άνδρας ψηλός, καστανόξανθος, γεροδεμένος μέ γαλάζια μάτια.

- “ ‘Εγώ ” είπε μέ σταθερή φωνή καί προχώρησε πρός τό μέρος τους. ‘Αγέρωχος τούς κοιτάζε. ‘Ο θάνατος πού τόν πρόσμενε δέν τόν τρόμαζε. Φαινόταν νά καρτερή, άφοβα τήν θύελλα πού μούγκριζε μπροστά του. ‘Εκείνοι δέν τού μίλησαν. Τό παρουσιαστικό του φαινόταν πώς τούς ένοχλούσε, πώς τούς έκανε νά σωπαίνουν. Τού έκαναν νόημα νά καθίση καί προχώρησαν πρός τό σπίτι.

‘Αρχισαν νά ψάχνουν ν' ανακατώνουν τά πάντα. Δέν τολμούσε τώρα κανείς νά σηκωθή άπό καταγή. ‘Ολονών οί μιλιές είχαν κοπή.

‘Αργά σέρνονταν τά βήματα τής γρηάς πού πήγαινε μέχρι μέσα καί κλαίγοντας παρακαλούσε, γιά τό μικρό της ‘Εγγονάκι, νά τό λυπηθούν. Νά μήν τά πάρουν όλα. ‘Αγριες ματιές ήταν ή άπάντηση. Δέν φοβόσαστε τόν Θεό ; τούς έλεγε κλαίγοντας ‘Εκείνη.

Μά στό όνομα Θεός άγρίευαν πιά πολύ έβριζαν θυμωμένα καί μόνο πού δέν τήν έδειραν γιά νά πάψη νά τούς ένοχλή στό έργο τους καί νά βγή έξω.

Μάταια όλα πιά. Χαμένες οί έλπίδες. ‘Η μικρή ζάρωσε όσο μπορούσε κι άπό τόν φόβο της έβαλε τά κλάματα.

- Γιατί κλαίς μικρή ; ‘Ακούστηκε μιá τραχειά φωνή δίπλα της. Γύρισε άπότομα, φοβισμένη, κι άντίκρουσε έναν άπό αύτούς μέ γενειάδα.

- Γιατί τόλμησε ν' άποκριθή μέσα στό κλάμα. Γιατί έσεις θά μάς σκοτώσετε.

- Μήν κλαίς ησύχασε καί δέν θά σέ πειράξουμε.

- Καλά ‘Εμένα, επανέλαβε ή μικρή, μά τόν Θείο μου, τήν Θεία ; Και τήν Γιαγιά μου γιατί τήν μαλώνετε ; Κι άρχισε πάλι νά κλαίη.

- ‘Ελα σου είπα πάψε νά κλαίς καί δέν θά πειράξουμε κανέναν. Τό προσωπάκι της έλαμψε άπό χαρά καί ή καρδούλα της έπαψε νά χτυπά σέ γρήγορο ρυθμό. ‘Αλήθεια σκέφτηκε ή μικρή δέν θά τούς πείραζαν καθόλου ! Ναί τής τό είχε πη, καί τό πίστεψε.

Τότε λοιπόν γιατί λέγανε ότι οί συμμορίτες ήταν κακοί ; ‘Όχι θάταν ψέμματα, γιατί αύτός πού τής μίλησε φαινόταν τόσο καλός παρ' όλη τήν γενειάδα του.

Βασίλεψε καί πάλι σιγή. Μόνο ένας θόρυβος άκούγονταν, μέσα στό σπίτι. ‘Ηταν τό ξεσήκωμα τού κάθε τί μέσα άπό τά ντουλάπια καί τά μπαούλα, πού έβγαζαν και πετούσαν στό πάτωμα. Τό σπίτι σέ λίγο έγινε άνω – κάτω.

‘Ακούστηκαν καί πάλι βήματα ν' άργοσέρνονται πρός τά έξω, καί ένας-ένας νά βγαίνουν. Προχώρησαν νά φύγουν. ‘Αραγε θά άφηναν ήσυχους τούς ανθρώπους ;

ΑΝΤΙΟ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

- Πάμε - Μάς σφύριξε κάποιος στ' αúτι.

Κυττούσαμε ψηλά. Τά σύννεφα χοροπηδούσανε τρελλά. Τίποτα τό άσχημο.

Άργά κατεβήκαμε στην παραλία. Ένας άέρας, ένας Βαρδάρης μάς κυνηγούσε παίζοντας μέ τά ανοιχτα ρούχα. Προχωρούσαμε. Στην άποβάθρα ό κόσμος μαζευτότανε. ΈΗ παραλία γέμιζε. Μαζευτήκαμε κοντά μή χαθούμε. Μιά βουβαμάρα μας τυραννούσε όλους. Κυττούσα τήν θάλασσα καί μ' έπιανε ίλιγγος. Κυττούσα τούς φίλους μου πού ήσαν άμίλητοι.

- " Τ ά κ ! , Τ ο ύ κ ! " οί ρυθμικοί βηματισμοί μας. Κάποιος άναστέναξε, φαρδειά πλατειά ένα τόσο θλιμμένο " άχ ! " πού παραξενεύτηκα.

- Έφυγαν - μουρμούρησα.

Κανείς δέν μέ κύτταξε. Φαινόντουσαν σκεπτικοί όλοι, λές καί, ό χάρος βούϊζε καί άκόνιζε τό μαχαίρι του πάνω άπό τά κεφάλια τους. Σκυφτοί κυττούσαν μπροστά. Άναγκάστηκα ν' άφοσιωθώ στην σιωπή τους στην τόσο ίερή γιά κείνους καί γιά μένα.

- " Σάν θάρθη ή ώρα γιά νά φύγης

Χαιρέτα μας, μήν τό ξεχάσης

Έμεινα πío πίσω : Τό ρυθμικό " τ ά κ ! τ ο ύ κ " μέ συνώδευε.

- " Τίς άναμνήσεις καί τίς θλίψεις

γράφτες καλά στό νού, πού μένουν

" Ξεχάστηκα όλότελα. Κάποιο μακρινό σφύριγμα τραίνου μέ συνεπήρε. Τρόμαξα ". Έτρεξα βιαστικά. Νά άπό πίσω καί οί άλλοι. Ένας, δύο, πέντε Μαζευτήκαμε όλοι. Κάμναμε κέφι γιά νά φύγη ή λύπη. Μά πού νά φύγη αύτή. Μεγάλωνε όσο βλέπαμε αύτά τ' άγαπητά μας πρόσωπα πού δυστυχώς ένας Θεός μόνο ξερει άν θά τά ξαναδούμε.

Δέν φεύγετε νά ήσυχάσωμε, λέει κάποιος μας σαρκαστικά. Μά ή καρδιά του έναντιώνεται σέ κάτι τέτοιο. Τό λέει γιά νά μάς διασκεδάση. Σέ μιά στιγμή πέρασε τόσος καιρός άπό τά μάτια μας πού τά χάσαμε. Τό παρελθόν. Μιλούσαμε συνεχώς, γελούσαμε δυνατά. Κάποτε σιωπούσαμε τελείως. Έπειτα ξαναρχινούσαμε. Αύτές είναι εκείνες οί στιγμές πού σέ καθηλώνουν. Σέ τραβούν τό ένδιαφέρον. Μιλούσαμε κι' όμως δέν μάς φαινόταν ανιαρή καμιά ομιλία. Όλες ευχάριστες, όλες καλές, όλες ένδιαφέρουσες, τούς κυττούσαμε λές καί μόλις τότε μάς προξενούσαν ένδιαφέρον τά πρόσωπά τους.

Τό τραίνο σφύριξε γι' αυτούς. Τρέχουμε. Άπό ποιόν ν' άρχίσης καί πού νά τελειώσης.

Έδώ είναι όλόκληρη παρέα.

- Λοιπόν ήρθε ή ώρα νά σάς άφήσω.

- Άντίο. Στο καλό. Χαρήκαμε γιά τήν γνωριμία.

- Άντίο γιά πάντα. Άγανακτώ.

- Μά όχι. Ό Θεός είναι μεγάλος. Θά ξανάνταμωθούμε. Πιάνωμε τά χέρια τους.

Τά σφίγγουμε. Καίνε άπό τήν άγωνία. Θεέ μου κι αύτή ή άγωνία. Κυτταζόμαστε στά μάτια. Όχι γιά πολλή. Έ μορφή μένει πιά βαθειά μέσα της. Φεύγουν. Χάνονται στον πολλή τόν κόσμο. Βλέπουμε ύστερα πλάτες καί βιαστικούς. Φεύγουμε ... Κάποιο δάκρυ θολώνει τό μάτι κι όλα χάνονται σέ μιά στιγμή. Ξεθολώνει. ΈΗ θάλασσα κατάμαυρη γαληνεμένη. Καί τό " τ ά κ , τ ο ύ κ " μονότονο, θλιμμένο στή θλίψη μου συνοδός, σάν υπόκωφος αντίλαλλος μέ συνοδεύει.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ

Υπάρχει ύπνος φυσικός και ύπνος πνευματικός. «ύπνος τού σώματος και ύπνος τής ψυχής. 'Ο πρώτος είναι θεία εύλογία, εύεργετικός, περιοδικός. 'Ο δεύτερος είναι θεία όργή, ολέθριος, μακρός και αδιάκοπος. 'Ο πρώτος είναι φάρμακον κατά τού φυσικού θανάτου, ό δεύτερος αυτός ούτος ό θάνατος ό πνευματικός.

Τόν πρώτον τόν προξενεί και τόν επιβάλλει ό κάματος ό φυσικός. 'Ο δεύτερος ύπνος είναι συνέχεια και αποτέλεσμα τής πνευματικής αδρανείας και τής στασιμότητας. Και όμως, όπως εξεγείρεται κανείς από τόν φυσικόν ύπνον, έτσι είναι δυνατόν, μέ τήν παντοδύναμον χάριν τού Χριστού, νά εξεγερεθή και από τόν ολέθριον ύπνον τόν πνευματικόν όπότε έχομεν τήν πνευματικήν εξέγερσιν.

Και είναι ή πνευματική εξέγερσις ή εύλογημένη και ή εύχάριστος τροπή και μεταβολή είς τήν ηθικήν ζωήν τού άμαρτωλού ανθρώπου.

'Ο άνθρωπος ό σαρκικός, ό κουρασμένος και άηδιασμένος άπ' τήν άμαρτία γίνεται πνευματικός. 'Ο άνθρωπος ό κοσμικός, γίνεται ό άνθρωπος τού Παναγίου Πνεύματος. 'Ο Χριστιανός ό κατ' όνομα και τύπους γίνεται συνειδητός.

'Η μεταβολή αυτή πραγματοποιείται είτε βαθμηδόν και κατ' όλίγον είτε αποτόμως και ραγδαίως. Και τότε ό άνθρωπος, πού άφυπνίζεται, πού εξεγείρεται από τόν ύπνον τόν πνευματικόν, αποτινάσσει τόν πνευματικόν λήθαργον, συνέρχεται, έπανευρίσκει τόν έαυτόν του, σκέπτεται τό παρελθόν του, λυπείται δι' αυτό, συντρίβεται, και λαμβάνει τήν άπόφασιν νά κόψη κάθε δεσμόν μέ τήν περασμένην του ζωήν και ν' αρχίση νέαν.

Τά παλαιά όλα λησμονούνται. Νέα ζωή, αντίθετος εξ ολοκλήρου πρός τήν παλαιάν αρχίσει " τα αρχαία παρήλθεν, ιδού γέγονε καινά τά πάντα ".

Σαύλος ο Ταρσεύς έξω από τήν Δαμασκόν ανατρέπεται σωματικώς και πνευματικώς. Και εξεγείρεται νέος άνθρωπος, νέον κτίσμα. Πυργούται Παύλος ό 'Απόστολος.

Φθάνει μέχρι τού βυθού τής άβύσσου τής άκολασίας και τής πλάνης ό Αύγουστίνος, θά ήτο άδύνατος, θά έλεγε κανείς, ή διόρθωσίς του και ή έπιστροφή. Και όμως είς τό Μιλάνον, είς τόν κήπον τού φίλου του 'Αλυπίου, άκούει μίαν έπιτακτικήν φωνήν, νά λάβη και νά άναγνώση τό βιβλίον, τό αίώνιον βιβλίον. Και άναγινώσκει : " ώρα ύμάς έξ ύπνου έγερθήναι ή νύξ προέκυψε, ή δέ ήμέρα ήγγικεν, άποθώμεθα ούν τά έργα τού σκότους, και ενδυσώμεθα τά όπλα τού φωτός ". 'Αφυπνίζεται, χύνει χειμάρρους αληθινούς δακρύων.

Και από τήν πνευματικήν εκείνην κρίσιν και καταϊγίδα έξέρχεται έκπαγλος ό μέγας πατήρ και διδάσκαλος τής 'Εκκλησίας. Τό αυτό συνέβη και μέ τόν περίφημο συγγραφέα τού βιβλίου " τό ταξίδιον τού προσκυνητού ".

Πώς προκαλείται και δημιουργείται αυτή ή πνευματική εξέγερσις ; Είναι πολλά και ποικίλοι αί άφορμαί και τά περιστατικά πού προκαλούν τήν σωτηριώδη αυτήν πνευματικήν άφύπνισιν.

'Ο λόγος τού Θεού, ζωηραί εικόνες πνευματικής αναγεννήσεως, πού έχουν από άνδρας γεμάτους από πίστιν και από Πνεύμα " Άγιον " ή άνησυχία και ή σφοδρά έπιθυμία νά εύρομεν τήν γαλήνην τού εσωτερικού μας ανθρώπου, μεγάλα παραπτώματα και ή βαθυτάτη συναίσθησις τής ένοχής και τής εύθύνης και πολλά άλλα παραπλήσια δίδουν άφορμήν είς τήν χάριν τού Θεού διά νά άφυπνίση τόν άνθρωπον και τόν άναγεννήση.

Και αρχίζει τότε ό άναγεννηθείς συνειδητός πλέον Χριστιανός τόν άγώνα διά τήν έξασφάλισιν πνευματικών άρετών. Κάθε θυσία άξίζει τόν τόπον διά μίαν τοιαύτην εξέγερσιν πνευματικήν. Κάθε άλλη έπίγειος κατάκτησις έδώ μένει. " Σής και βρώσις τήν άφυπνίζει ". Τό ύπιστον, όμως πνευματικόν άγαθόν, ή πνευματική μας άναγέννησις είναι κάτι τό αίώνιον.

'Εδώ ολοκληρώνει τήν ζωήν και συνοδεύει τήν ψυχήν είς τήν αίωνιότητα.

Ο Ξένος

Ο ήλιος τού μεσημεριού πυρπολούσε τόν ουρανό. 'Ο πυρωμένος δρόμος έκαιγε τούς ελάχιστους διαβάτες. Μιά ζέστα δυνατή έπνιγε τά σοκάκια. Οί άδιασμένοι δρόμοι τής πολιτείας, αντιφεγγίζανε τόν άσπρο ούρανό καί καίγανε, καίγανε, καίγανε. Καίγανε τίσ κλειστές προθήκες τών άδειασμένων μαγαζιών, τά περίπτερα, τούς μοναχικούς τροχονόμους. Καίγανε.

Έτούτος εδώ, περιδιάβαζε τά πέτρινα σοκάκια τής πολιτείας κατάμονος. Μιά τούφα λερωμένα μαλλιά σκεπάζανε χλευαστικά τά μάτια του. Έτανε ξένος στήν πολιτεία μας. Σ' όλες τίσ πολιτείες ήτανε ξένος. Μέ τά τσιμπλιασμένα μάτια του, περιεργαζότανε τά μεγάλα σπίτια πού είχανε κατεβασμένα τά ρολλά τους. Έτανε ξυπόλυτος καί δέν νοιαζότανε καθόλου γιά τήν πυρωμένη άσφαλτο, καθώς βάδιζε μέ τά ήχηρά του βήματα.

Δέν νοιαζότανε πού δέν έβλεπε κόσμο. Κι έδειχνε μέ τό άλλοπαρμένο βλέμμα του, πώς αυτός είχε δικό του κόσμο. Δέν νοιαζότανε πού δέν έβλεπε ανθρώπους. Οί άνθρωποι τού φαινότανε γιά βλάκες. Δέν τόν ένοιαζε πώς ή άπάνθρωπη ζέστα τόν τύλιγε καί τόν γέμιζε ιδρώτα. Δέν τόν ένοιαζε πώς τά ρούχα του ήτανε κουρέλια. Ούτε πώς τά γυμνά του ποδάρια ήτανε λερωμένα. Πάντα έτσι ήτανε αυτός.

Βάδιζε όλοένα. Άκούραστος σήκωνε καί κατέβαζε τά ποδάρια του, έτσι ασυναίσθητα. Πίσω του είχε ένα μεγάλο δρόμο. Έτανε άδειος. Καταέρημος. 'Ο ξένος τόν περπάτησε ολάκερο – τού άρεσε νά περπατάει άσκοπα τούς μεγάλους δρόμους τής πολιτείας. Μπροστά του ήτανε πάλι ό γκρίζος δρόμος. Έτανε ολόϊσιος. 'Από δώ κι από κεί ήτανε τά χρωματιστά σπίτια. 'Η άκρη του δέ φαινότανε. Μπορεί καί νά μήν είχε άκρη. Τού ξένου τού άρεσε νά μήν τελειώνη πουθενά ό δρόμος πού έπαιρνε. Έτανε καλά νά περπατάη όλη τήν ώρα χωρίς νά τελειώνη ποτέ.

Τό χλευαστικό βλέμμα του πήγαινε πέρα δώθε. Πήγαινε στό πεζοδρόμιο μέ τά γεωμετρικά πλακάκια, στίς προθήκες τών μαγαζιών μέ τά χρωματιστά πράγματα, σκαρφάλωνε στά μπαλκόνια όπου καμμιά φορά ήτανε ιδρωμένοι άνθρωποι, χαυνωμένοι από τή ζέστα καί χλεύαζε. Γελούσε μέ τό βλάκικο γέλιο του, γιά όλα πού έβλεπε γύρω-γύρω.

Σέ μία πόρτα, έβγαλε τή μούρη του ένα λυκόσκυλο. Τού έγρουξε : 'Αλήτη, καί τού έδειξε τά κοφτερά δόντια του. Τότε ό ξένος πέρασε ήσυχα καί φώναξε : Ούστ μούργο. Τό σκυλί όρμηξε καί τού άρπαξε ένα κομμάτι άπ' τό κουρελιασμένο ρούχο. 'Ο ξένος φώναξε δυνατά. Σέ μία στιγμή πεταχτήκανε άπό τά παράθυρα κάτι άνθρωποι μέ ξαναμμένα μούτρα καί αρχίσανε νά φωνάζουνε : Ξεκουμπίσου αλήτη. Αύτός άγωνιζότανε νά διώξη τό σκύλο καί κλαψούριζε : Μέ δάγκωσε, μέ δάγκωσε. Είναι λυσσασμένο. Σέ λίγο άπ' τίσ πόρτες ώρμησαν κάτι άνδρες θυμωμένοι πού χειρονομούσανε καί φώναζαν νευρικά. Φωνάξανε όλοι μαζί κάτι πού δέν καταλάβαινε. Ένας τού έδειξε τόν μεγάλο δρόμο. Τότε σηκώθηκε κι άρχισε νά περπατάη. Κλαψούριζε : Μέ δάγκωσε, είναι λυσσασμένο, είναι λυσσασμένο. Κανείς όμως δέν τόν άκουγε. Ποιός ν' άκούση έναν αλήτη.

‘Ο δρόμος άδειασε πάλι. Κι ό ξένος έφυγε μακριά. Γυρνούσε καί κύτταζε καμμιά φορά τό μέρος πού έγινε ή φασαρία μέ τό τρομαγμένο μάτι του Αύτοί οί άνθρωποι, αύτοί οί άνθρωποι. Τί τούς πείραζε αύτός ; Αύτός περπάταγε τό δρόμο του. Δέν πείραζε καί κανένα., ήτανε καί κατάμονος στό κόσμο. Αύτοί είχανε τό σπίτι τους, τή γυναίκα τους, τά παιδιά τους. Αύτός δέν είχε τίποτε. Είχε τό τομάρι του πού τό κουβαλούσε. Τί τόν πειράζανε λοιπόν ; Αύτός πείραζε κανένα : Νά τόν αφήσουνε ήσυχο, ναι, τό άκούσανε;

Τούς παρακαλεί νά τόν αφήσουνε ήσυχο.

Αύτοί όλοι ήταν κύριοι, μέ τήν άξιοπρέπειά τους, τήν δουλειά τους, όλα τους. Αύτός δέν ήτανε τίποτα. Ένας άλήτης, ένας ξένος ‘Οχι Τώρα σκέφτηκε καλά. Γύρω του όλοι ήτανε κούφιοι, πολύ κούφιοι. ‘Όλοι τους, καμαρωνανε σά γύφτικα σκεπάρνια, πως είχανε άξιοπρέπεια. Κι αύτός τούς χλεύαζε. Ήτανε ό χλευαστής.

Ναι, αυτό ήτανε ;

‘Ο χλευαστής, ό ξένος ό σαρκαστής ήτανε.

ΚΡΙΤΩΝ ΖΩΑΚΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΞΥΛΟΚΟΠΟΥΣ

1. Απ’ τού λόγγου τά μέρη, στό ρέμμα,
βαρυγδούπους ήχούς άγροικώ
καί βαθειά τήν ανάσα κρατώ
καί στυλώνω τό βλέμμα.
2. Τά πελέκια στόν ήλιο άστράφτουν
καί βαρειά μέ μανία χτυπούν
τών δένδρων τά κορμιά ξεψυχούν,
πάνω στ’ άλλα σκοντάφτουν
3. Δέν σάς σκιάζουν έσάς, ξυλοκόποι,
βροχές, μπόρες, χαλάζια κι άνέμοι,
στίς φουρτούνες ό νούς σας δέν τρέμει,
νά τό δείχνουν οί τρόποι.
4. ‘Ο Βοριάς μέ μανία βουίζει
καί μ’ όρμή άπ’ τά όρη φυσά
τά δικά σας γενναία κορμιά
νά πουντάση πασχίζει.
5. ‘Αλλ’ εσείς ρωμαλέοι στά στήθια,
γι’ άπαλό κι άγεράκι γλυκό,
όπου πνέει στά φύλλα τρελλό,
τόν θαρρείτε στ’ άλήθεια.
6. Ξωτικά μέσ τού δάσους τά σπλάχνα
μέ νεραΐδες σεις λέτε καϋμούς,
όπου πιάνουν άντάμα χορούς
στών ρεμμάτων τήν άχνα.
7. Στής ζωής τόν άγώνα άνδρείοι
πολεμάτε τήν φτώχεια γερά,
δέν σαλεύουν ποτέ τήν καρδιά
οί χειμώνες οί κρίοι.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΟΥ

ΤΑΞΙΣ Ζ’

Ο υπέροχος δολοφόνος

..... Κάποιο άπριλιάτικο άπογευματάκι τού 1936 ένας - έπωνομαζόμενος Φράνκ Τόμας - έπήγε νά ψαρέψη στόν Τάμεση. Ξαφνικά άκουσε κάτι τρομαχτικά ούρλιαχτά άπό τήν άπέναντι όχη..... 'Αμέσως μέ μιά βάρκα έπλησίασε και βρέθηκε πρό ενός εκπληκτικού θεάματος. Τέσσαρις κύκνοι είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω άπό ένα παιδάκι πού πάλευε άπεγνωσμένα νά βγή άπ' τόν στενό αυτό κλοιό. Τό παιδάκι ήταν μικρό, μπάνιο δέν ήξερε και κινδύνευε νά πνιγή.

'Ο Τόμας ρίχτηκε στόν έπικύνδυνο κλοιό και άποκρούωντας μέ κίνδυνο τής ζωής του τήν τρομερή έπίθεση των Κύκνων, κατόρθωσε νά βγάλει τό άγοράκι μισοπνιγμένο στήν παραλία

'Ο μικρός άπ' ότι φαινόταν - ήταν άφοσιωμένος - προηγουμένως - σέ μιά εύχάριστη άπασχόληση ληση. 'Ερριχνε στά πουλιά κομμάτια άπ' τά γλυκά του διασκεδάζοντας μ' αυτά.

'Απορροφημένος ό μικρός δέν είχε προσέξει πώς οί κύκνοι τόν πλησίασαν πολύ. 'Οπώτε άρχισε ή μοιραία έπίθεση. 'Εκείνοι, οί πιά τολμηροί τόν άρπαξαν άπό τό πανταλόني και τόν τράβηξαν μέσα στά νερά

Και έπειτα άρχισαν νά σφυρηλατούν κυριολεκτικώς τό σώμα τού μικρού μέ τά ράμφη τους πού είναι έξαιρετικώς δυνατά. Χτυπούσαν και τσιμπούσαν ώς ότου τό παιδί κατατρομαγμένο άπ' τά γεγονότα έβγαλε εκείνα τά ούρλιαχτά. Είναι και τούτο τό άξιοπεριεργό. 'Όταν τύχη νά έλθουν εις ρήξιν μεταξύ σκύλων οί κύκνοι πάντοτε νικούν στήν μάχη. Κάποιος εύρέθηκε σέ μιά τέτοια παράξενη μάχη έξω άπό τήν Γλασκώβη. 'Ηταν ένα φόξ-Τεριέ (κυνηγητικό) και ένας θηλυκός κύκνος. 'Ο κύκνος παρέσυρε τόν άνύποπτο σκύλο μέ μιά τέλεια υποκριτική άθωώτητα.

Πιό κάτω ήταν ό ποταμός. Μέ φτερά και ράμφος έπέτεθη και άρπαξε τόν σκύλο, - πού-ταν όχι τόσο δυνατός - άπ' τόν λαιμό και τόν έπνιξε στό νερό. Κάποια άλλη μέρα κάποιου 'Ιουνίου ένας νεαρός - πού άκουγε στό όνομα 'Ιωάννης Καρπέν - έκανε τήν βόλτα του μέ μοτοσακό στους δρόμους τού Μέτζ - Ξαφνικά ένας κύκνος πετάχτηκε μπροστά στίς ρόδες και τον έρριξε κάτω μέ τό μηχανήμα. Μετά χωρίς κανένα φταιξιμο και καμιά προειδοποίηση μέ τό ράμφος άρχισε νά χτυπά τόν δυστυχισμένο Καρπέν. Τού άνοιξε τήν μύτη και τό φρικτώτερο τού έβγαλε και τό δεξιό μάτι. Τί θηριωδία !

Νά και ή τραγική περίπτωση ενός μικρού. Στήν Γερμανία "ένα μικρό άγοράκι, έπτά χρονών - γυιός ενός πλουσιότατου βιομηχάνου - έβγήκε μέ τήν δασκάλα του κοντά στίς όχθες τού Στήβερ ποταμού. 'Εκάθισε κάτω άπό μιά σκιά ενός δένδρου και εκεί κοντά του - μερικά βήματα παρακάτω ήταν ή γκουβερνάντα του (δασκάλα). 'Αποκοιμήθηκαν . Σέ μιά στιγμή τρείς κύκνοι βγήκαν άπ' τό ποτάμι κατάλευκοι, μεγαλοπρεπείς, κ' έτίναξαν τά φτερά τους. 'Επλησίασαν τό μικρό άγοράκι. 'Αθόρυβα έσημάτισαν γύρω του μισό κύκλο και μετά μερικές στιγμές ό μικρός 'Ερικ - γιατί έτσι λεγότανε τ' άγοράκι - έξύπνησε. 'Η δασκάλα στήν θέα αυτή άρχισε νά φωνάζη τόν 'Ερικ νά φύγη άπό κείνον τόν κύκλο. 'Επειτα σηκώθηκε νά πάη πρός τό μέρος του. Δέν θάχε κάνει ούτε ένα βήμα όταν έμεινε κόκκαλο άπό κατάπληξη. «Ο άρχηγός της ομάδας των κύκνων έσήκωσε τό ράμφος του πρός τόν λαιμό τού 'Ερρίκου. 'Επειτα τόν άρπαξε άπό τό υποκάμισο.....

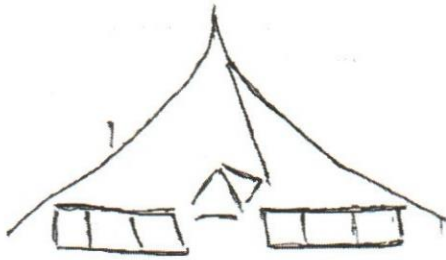
Σιγά - σιγά παρασύρανε τόν μικρό στό νερό. 'Η δασκάλα κατατρομαγμένη τόβαλε στά πόδια νά ζητήση βοήθεια. Εύρήκε δύο άνδρες οί οποίοι τρέξαν άπό πίσω της, αλλά οί κύκνοι τόν είχαν παρασύρει ήδη βαθειά Κατάχλωμη τούς παρακάλεσε νά τόν σώσουν. Δυστυχώς ό ένας δέν ήξερε μπάνιο. 'Ετσι μπροστά είχαν τούς δύο κύκνους νά σταματούν περίπου 20 μέτρα μακριά τους και νά τόν θανατώνουν μπροστά στα γεμάτα άπόγνωση μάτια τους.

'Ετσι ό μικρός 'Ερρίκος επλήρωσε μέ τήν ζωή του μιά έκδρομή πούκανε. Σ' όλες τίς περιπτώσεις διακρίνεται καθαρά ή έπιθετική μανία αυτού τού πουλιού. 'Εχει μιά όρεξη αίμοβόρα και πάντα κατορθώνει νά κάνη τόν εχθρό νά μετανιώνη γιά τίς τυχόν έπθέσεις του.

Μένει άνεξήγητο αυτό τό άγριο ένστικτο πούναι φυτεμένο στήν ψυχή τού κύκνου. Νά τί μάς λέη και ένας γνωστός ορνιθολόγος. "Είναι άλήθεια ότι οί κύκνοι μπορούν πάντοτε νά είναι φοβεροί. 'Όλες τίς φορές, η δικαιοσύνη ύποχρεώνεται στό νά ορίξη και νά καταγράφη ότι ένα παιδί κινδύνευσε ή και σκοτώθηκε άπό αυτά τά τρισχαριτωμένα επικίνδυνα κοσμήματα των λιμανιών και ποταμών μας. 'Ότι είναι θύμα κάποιου τρομερού κεραυνού.

(Μετάφραση)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΡΕΔΟΣ

Φέτος ήμουν πολύ τυχερός. Έπεσκέφθηκα μερικά από τα ωραιότερα νησιά της πατρίδας μας, όλιγα νησιά της Δωδεκανήσου. Ίσως ή επίσκεψίς μου αυτή, νά μείνη ή καλύτερη ανάμνησις εἰς τήν ζωής μου, από τα ταξίδια που έκανα.

Πράγματι αξίζουσι τής μεγάλης τους φήμης καί στά δίκαια προσελκύουσι τόσον κόσμον κάθε χρόνο. Στήν καλοκαιρινή αφόρητη ζέστη μένουσι πάντα οἱ δροσεροί φίλοι χιλιάδων Ἑλλήνων καί ξένων ἐπισκεπτῶν.

Ἡ Ρόδος, ή νύφη τής Δωδεκανήσου είναι ἐξαιρετική. Ἡ κίνησις μεγάλη ἐδῶ. Τά τουριστικά κέντρα πολυάριθμα. Ἐδῶ εἰς τήν Ρόδον ὑπάρχει ή Λίνδος, ή πρώτη πρωτεύουσα τής Ρόδου, ή πατρίς τοῦ σοφοῦ τής Ἀρχαίας Ἑλλάδος Κλεοβούλου. Ἐπιβλητική είναι ή ἀκρόπολις τής.

Ὠραίες ἐπίσης ή Κάρπαθος καί ή Λέρος καθῶς καί ὅλα τά ἄλλα νησιά που εἶχα τήν τύχη νά ιδῶ. Τήν κορυφή ὁμως τής βοηθεύσεως κατά τό ταξίδι μου αὐτό, κατέχει ή κατασκήνωσις τής Παιδοπόλεως " Ἡ Θεοτόκος ", ή ὁποία είναι ἐξαιρετική καί στεγάζεται εἰς τήν Κάλαθον. Ἡ Παιδόπολις ἐκατασκήνωσε εἰς τήν περιοχή, ή ὁποία λέγεται " Τρεῖς Ἀγιοί ". Μία περιοχή θερινοῦ ὄνειρου. Τά δέντρα πολλά, τά νερά ἀφθονα καί οἱ χάρες τής φύσεως πλούσιες.

Ἄν ήμουν ζωγράφος θά προσπαθοῦσα νά σάς παρουσιάσω ἔστω καί ἀμυδρά, τήν ὡραία αὐτή εἰκόνα τοῦ δάσους. Οἱ σκηνές ήταν καλοστημένες. Γύρω – γύρω ὑπῆρχαν ὡραία σχήματα μέ βαμένα πετράδια. Ἐντυπωσιακό ήταν τό εἰκονοστάσιον τής κατάσκηνώσεως, τό ὁποῖον κατασκεύασαν τά ἴδια τά παιδιά. Τό καντηλάκι του κάθε βράδυ τό ἀναβαν τά παιδιά καί μέσα εἰς τήν ησυχία τής νύχτας, σου προξενούσε ἕνα δέος, λές καί συνετελεῖτο τό μυστήριον τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔλειπε ἀκόμη καί τό Ταμείον τῶν παιδιῶν διά διάφορες μικροανάγκες καί κυρίως διά τό λάδι τοῦ καντηλιοῦ. Τα παιδιά ήταν χωρισμένα σέ ὁμάδες μέ διάφορες ὀνομασίες τής ἐξοχῆς, ὅπως : " Π ο υ λ ἄ κ ι α ", " Ἐ λ ἄ φ ι α, " κλπ. Κάθε πρωῒ ή ἐκλεκτή Κοινοτάρχη τής Παιδοπόλεως, Δνίς Λισγάρη Πόπη, ἔκανε τήν Γυμναστική εἰς τά παιδιά τά ὁποία ἔμειναν κατενθουσιασμένα. Ὅλα τους τήν ἀγαπούσαν πολύ καί ήταν ὑπάκουα. Δι' αὐτό ή Δνίς Λισγάρη ἐθυσιάζετο δι' αὐτά καί ήτο ή κινητήριος δύναμις τής Παιδοπόλεως. Τά πάντα ἐγίνοντο μέ τήν πρωτοβουλία τής. Καί ὅλα λαμπρά. Παντοῦ ἐπιβλέπει ή ἐκλεκτή Κοινοτάρχη καί τά κατορθώνει. Εἰς τήν ἑπάρσιν καί εἰς τήν ὑποστολήν τής Σημαίας, εἰς τήν Τραπεζαρίαν κλπ.

Ὁ ζήλος τής, ή ὀρεξις τής καί ή ἀντοχή τής είναι ἀξιέπαινοι. Ἐπίσης ἀξιέπαινο είναι τό ἔργον τοῦ ἀποθηκαρίου Κουρούνα Νικολάου. Ὡσάν συμπλήρωμα εἰς τήν χαρά τής Κατασκηνώσεως ήταν καί ή συγκατασκήνωσις μίας Ἀγέλης Λυκοπούλων πρὸς καλύτεραν σύνδεσιν τῶν παιδιῶν.

Δέν εὐρίσκω λόγια κατάλληλα, διά νά ἐκφράσω τήν ἱεράν συγκίνησίν μου διά τό ἔργον τής καλοσύνης καί τής ἀγάπης, τό ὁποῖον ἑνσαρκώνει η Παιδόπολις " Ἡ Θεοτόκος " Ρόδου εἰς τά παιδιά. Εἰδικῶς ή κατασκήνωσις μέσα εἰς τό μαγικό αὐτό κομμάτι τοῦ δάσους, ἔχει χαρίσει εἰς τά παιδάκια ζωῆν καί δραστηριότητα. Εἰς τήν Ἀρχηγό Δ/δα Ἀρβανίτη Πολύτιμη, μέσα εἰς τήν ψυχή τής ὁποίας κάποια φλόξ ὑπάρχει Παιδαγωγικῆς ιδιότητος καί εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες τής, ἐκφράζω ἕνα μεγάλο θαυμασμό καί εὐχή μέσα ἀπό τήν καρδιά μου.

Ἐφυγα μέ τίς καλύτερες ἐντυπώσεις.

ΑΜΠΑΤΖΙΑΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ

‘Η μεγάλη αυτή δημιουργία τού Γουίλλιαμ Σαίξπηρ πού διασκευάσθηκε άπ’ τόν Λώρενς Όλίβιερ, τόν πιό μεγάλο Σαιξπηρικό ήθοποιό τής έποχής μας, γιά τόν κινηματογράφο, μέ σκηνοθέτη, παραγωγό και έμπνευστή τού ρόλου τού Ριχάρδου τόν ίδιο τόν Λώρενς Όλίβιερ, εξέπληξε τούς φίλους τής έβδόμης τέχνης, πού λίγες φορές τούς έχει δοθή ή εύκαιρία νά άπολαύσουν τέτοιες καταπληκτικές δημιουργίες θέατρο καί κινηματογράφο χωρίς νά μειώνουν ούτε τό ένα ούτε τό άλλο, αλλά αντίθετα νά δίνουν δύναμη καί στά δύο μεγαλύτερη – πρό παντός δέ τό θέατρο – άπό εκείνη πού θά είχαν άν παιζονταν άποκλειστικά γιά θέατρο ή γιά κινηματογράφο, γιατί τό θέατρο παίρνει τή δύναμη καί τήν ευρήτητα τής σκηνοθεσίας πού τού προσφέρει ό κινηματογράφος, κι ό κινηματογράφος παίρνει όλη τήν ποιητική όψη πού έχει το θέατρο, κι άκόμη περισσότερο τήν έκσταση καί τήν άπορρόφηση πού προσφέρει τό θέατρο στόν θεατή.

Τά ‘Ελληνικά γράμματα στό έξωτερικό.

Πρίν άπό μερικά μόνο μία έποχή γραμμάτων ήταν γνωστή στό έξωτερικό, η ‘Αρχαία. Μέχρι τότε μάς βλέπανε ότι ζούμε μόνο μέ εκείνη τήν άνάμνηση καί δέν προσπαθούμε νά δημιουργήσουμε κάτι νέο καί πρωτότυπο. Τά τελευταία όμως αυτά χρόνια ήταν γεμάτα σιωπηρή έργασία πού τόν καρπό της τόν βλέπουμε σήμερα. ‘Όσα ‘Ελληνικά πεζογραφήματα, διηγήματα καί Ποιήματα είχαν την τύχη να μεταφρασθούν, στό έξωτερικό έγιναν τόσο γνωστά καί άγαπητά όσο καί τά άρχαία. ‘Ενώ πρίν λίγο καιρό τά σύγχρονα ‘Ελληνικά έργα κυκλοφορούσαν μόνο στην ‘Ελλάδα τώρα διαβάζονται εύρύτατα στην Εύρώπη καί στην ‘Αμερική. Τέτοιοι άξιοι υποστηρίξεως λογοτέχνες τής ‘Ελληνικής Πνευματικής άκτινοβολίας είναι ό Καζαντζάκης, ό Μυριβήλης, ό Βενέζης, ό Θεοτοκάς, ό Τερζάκης καί άλλοι. ‘Ενας φίλος μου ‘Αργεντινός άπό τό Μπουένος ‘Αϊρες μού γράφει. Τά πιό μεγάλα βιβλιοπωλεία τής Πόλεως μας είναι πάντοτε έφοδιασμένα μέ τίς πιό τελευταίες έκδόσεις τών βιβλίων τού Καζαντζάκη. ‘Από καμμία βιβρίνα δέν λείπουν τά βιβλία του. Τό άναγνωστικό κοινό είναι πολυπληθέστατο. Πρέπει νά είσθε ύπερήφανοι πού μπορείτε νά παροσιάσετε στόν κόσμο μία έφάμιλλη λογοτεχνία μέ τίς άρχαί σας. ” Διάβασα σέ μία ‘Ελβετική έφημερίδα κάτι σχετικά μέ τό Βραβείο Νόμπελ. Μεταξύ τών έφετεινών ύποψηφίων τού βραβείου Νόμπελ θετικώτεροι, έγραφε ή έφημερίδα, είναι οί ‘Ελληνες Βενέζης καί Μυριβήλης. ‘Αν κατωρθωθή ένα τέτοιο πράγμα θά λάμψουν τά ‘Ελληνικά γράμματα σ’ όλον τόν κόσμο. ”

Καί κάτι άκόμη πολύ σπουδαίο . Στους νέους ‘Ολυμπιακούς ‘Αγώνες τού 1960 πού θά γίνουν στην Ρώμη, έπίσημος ύμνος θά είναι τό ‘Ελληνικό άριστούργημα, ό ‘Ολυμπιακός ‘Υμνος τού Παλαμά “‘Αρχαίο Πνεύμα άθάνατο ”.

Αυτό είναι κάτι τό πιό τιμητικό πού μπορούσε νά γίνη γιά μάς τούς ‘Ελληνες.

ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

- Στις 3 'Οκτωβρίου έρχεται στην πόλη μας ό θίασος τού Φωτόπουλου καί θά δώση τίς παραστάσεις του στό " Β α σ ι λ ι κ ό " θέατρο.

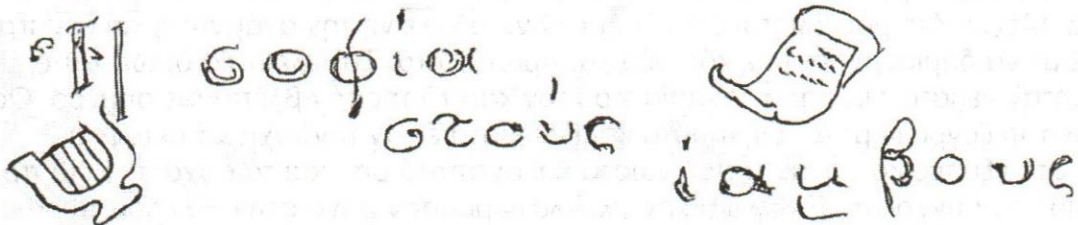
Πρώτο έργο θά είναι " ό καλός μας άγγελος ", δεύτερο " ό Φανούρης καί τό σοϊ του " και τρίτο ή σάτυρα τού Γιαροσλάβ Χάσεκ " ό καλός στρατιώτης Σβείκ " σέ θεατρική άναπροσαρμογή άπ' τόν Σ. Γατατζή.

- Μετά άπό πολύκαιρους άγώνες τών φιλότεχνων τής πόλεώς μας, άποκτούμε συμφωνική όρχήστρα. 'Η συμφωνική τής Θεσσαλονίκης έμφανίζεται στίς γιορτές τής Ροτόντας κάτω άπό τήν διεύθυνση τού κ. Εύαγγελάτου καί τού κ. Παρίδη.

- 'Εντονη έντύπωση προκάλεσε στό φιλόμουσο κοινό τής πόλεώς μας ή έκθεση τού γλύπτη Νικόλα. Είναι ένας άπό τούς κορυφαίους γλύπτες μας, πού έμεινε άνεπηρέαστος άπό τά μοντέρνα ρεύματα τής έποχής καί δημιούργησε ένα δυνατό χαρακτήρα. Είναι ένας ρεαλιστής καλλιτέχνης πού διακρίνεται γιά τήν ρωμαλέα τεχνική του, καί τήν τόλμη στή διαχείρηση τού όγκου. Σ' ότι δήποτε, στό μάρμαρο ή στό ξύλο, στό γύψο ή στό κεραμίδι, ξέρει νά δίνη ζωή καί έκφραση στά διανοήματά του. 'Ιδιαίτέρως έχει διακριθη γιά ξυλογλύπτης. Λίγοι γλύπτες τόν έφτασαν σ' αύτου τού τομέα τήν τελειότητα.

'Απ' τά έργα του πού έξέθεσε στην αίθουσα τής Χ.Α.Ν.Θ. διακρίνονται : τό έργο " Χ ρ ι σ τ ό ς ". 'Ο Κύριος μέ τό άκάνθινο στεφάνι , όπου τούχει δοθή άναμικτη ή έκφραση τού πόνου καί τής καρτερικότητας. Τό έργο 9 " ο Π α λ α μ ά ς ". 'Ο μπούστος τού μεγάλου ποιητή πού άτενίζοντάς του νομίζεις πώς έχεις μπροστά σου τό ίδιο τό βαθυστόχαστο καί ρωμαλέο πνεύμα τού ποιητή. Τό έργο 39 " Σκεπτομένη " πού διακρίνεται γιά τή ρευστότητα τών γραμμών τού γυναικείου κορμιού. Καί άποσπάσματα 5, 6, 7 άπό σύνθεση πού ξεχωρίζουν γιά τή δύναμη τής εκφράσεώς τους.

Θ. Γ. ΗΛ

ΑΠ' " ΤΙΣ ΣΠΙΘΕΣ ΣΤΗ ΣΤΑΧΤΗ " ΤΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

'Η καταδίκη άνώφελη
κι ο θάνατός του άπάτη
κ' έγιν' άθάνατο νερό
το κώνειο του Σωκράτη.

-/-

Μην πής φτωχό τον Ποιητή :
Κι' αν όλη η γή του λείψη,
του φτάνει τόση, όση πατή,
για ν' άνεβή στα ύψη.

-/-

Μη θές κα φτάσης σε κορφές
τη μοναξιά αν φοβάσαι
όσο άνεβαίνεις πιο ψηλά
τόσο πιο μόνος θα 'σαι.

-/-

Της είπε ο Νούς : - Είμαι ψηλά
σκεπή έχω τα' άστρα μόνο.
Κι' είπ' η Καρδιά : Είμαι χαμηλά
Κοντά στις γής τον πόνο.-

-/-

Θνητό να κάνει βασιλιά
Χρυσή κορώνα φτάνει,
Μα μόνο ένας Θεός φορεί
Το 'Ακάνθινο Στεφάνι

-/-

Οί άρχαίοι μας πρόγονοι – όπως καί κάθε λαός τής άρχαιότητος – θεοποιούσαν πράγματα ύπερφυσικά. Θεοποιούσαν ότι ήταν άνωτερο άπό τίς δυνάμεις τους. Φυσικό όμως ήταν νά θεοποιήσουν πρώτα αυτά πού τούς έκαναν μεγαλύτερη έντύπωση. Είς τήν Θεογονίαν ό 'Ησίοδος έμφανίζει τήν γή άμέσως μετά τό χάος. "Πρίν άπό κάθε άλλο ήταν τό χάος. 'Υστερα δέ άπό αυτό ή Γαία ή πλατύστερνος, αιώνιο καί άκλώνητο στήριγμα παντός πράγματος " "Η Γαία έγεννησε τόν ούρανό πρώτα, ό οποίος έπρόκειτο νά τήν καλύψη άπό παντού μέ τόν έναστρο θόλο του καί νά χρησιμεύση αιώνίως ως κατοικία τών πανευτυχών άθανάτων.

'Ενας παλαιός 'Ομηρικός ύμνος, τού οποίου τήν ήλικία δέν μπορούμε νά βρούμε ούτε κατά προσέγγιση έξυμνή μέ τά έξής λόγια τήν γαία, τήν μητέρα όλων. " Θα ύμνήσω τήν Γαία, τήν παγκόσμιο μητέρα, τήν πανάρχαιη. Αύτή τρέφει όσα ύπάρχουν. 'Ο,τι κινείται έπάνω στό Θεϊκό έδαφος, ό,τι ζή μέσα στή θάλασσα, ό,τι πετάει, όλα τρέφονται άπό αύτήν. 'Από σένα γεννιούνται οί άνθρωποι καί τά καρποφόρα δένδρα, έσύ δίνεις στους ανθρώπους ή τούς στερείς τήν τροφή. Εύτυχισμένος όποιον έχεις στήν καρδιά σου, όλα θά τού πηγαίνουν καλά, τά γόνιμα χωράφια του θά είναι φορτωμένα άπό καρπό, τά λειβάδια του πλούσια σέ ζώα, τό σπίτι του γεμάτο άπό όλα τά καλά. Αύτοί πού προστατεύεις, βασι-λεύουν μέ δίκαιους νόμους στίς πολιτείες. 'Η εύτυχία καί τά μεγάλα πλούτη είναι πάντα μαζί τους. Τά άγόρια τους χαίρονται τά νιάτα τους καί οί παρθένες, οί κόρες τους, σχηματίζουν μέ εύθυμία χαρούμενες συντροφίες καί χορεύουν ανάμεσα στά τρυφερά λουλούδια τών λειβαδιών. Αύτή είναι ή μοίρα, σεβάσμια θεά, εκείνων πού άγαπάς ".

'Ο Πλούταρχος έκεφαλαίωσε τίς ανθρώπινες αντίληψεις γιά τήν γή στίς ακόλουθες λίγες γραμμές : " 'Ενώ οί άνθρωποι θεοποίησαν τό νερό, τό φώς καί τας έποχάς, μέ λίγα λόγια ό,τι αντίστοιχεί είς τας κοινάς ανάγκας των, τήν γή τήν έθεώρησαν όχι μόνον ως κάτι θείο, αλλά τήν άνύψωσαν είς τήν τάξιν πραγματικής θεότητος ".

Οί άρχαίοι μέ τό νά τοποθετήσουν τούς θεούς ότι θά κάναμε καί έμείς άν βρισκόμα-σαν μπροστά σέ ένα ώραίο έπιπλο. Τοποθέτησαν έναν δικό τους τεχνίτη, μιά θεότητα, άφού τήν πραγματική δέν τήν ήξεραν. Οί διάφορες θεότητες πού τοποθέτησαν είχαν τά ανθρώπινα πάθη καί άδυναμίες. Μισούσαν, άγαπούσαν, βοηθούσαν, προτιμούσαν ανθρώπους. Μια θυσία μπορούσε νά τούς κατευάση ενώ μιά άνυπακοή τούς έξώργιζε. Οί άρχαίοι έκαναν τό πάν γιά νά τούς έξευμενίσουν. Θυσίες, προσφορές ως καί εκατόμβες. 'Εμακάριζαν εκείνους οί οποίοι ένομιζετο ότι εύρίσκοντο στήν εύμένεια τών θεών. Τόσο οί θεοί είχαν τά ανθρώπινα πάθη ώστε πολλές φορές έφθασαν σέ σημείο νά μαλώσουν γιά τήν έπικράτεια. Τέτοια ήταν καί ή γή.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΝΔΡΟΜΑΤΙΔΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

- Δυό λόγια σ' όλους τούς αναγνώστες.

Τό περιοδικά άνακαινίσσεται. 'Η νέα έπιτροπή μέ ζήλο πού διακρίνει τούς νέους άνέλαβε νά καλλιτερεύση τά " Χ ρ ο ν ι κ ά μ α ς ". Περιμένουμε μικρούς καί μεγάλους. 'Ηδη άρχισε νά παρατηρήται κάποια βελτίωση στό Περιοδικό μας, όπως θά τό διαπιστώσετε καί μόνοι σας. 'Η συμπάραστασις όλων θά μάς ένθαρρύνη γιά νά άνυψώσουμε τό Περιοδικό μας σ' ένα άπό τά καλλίτερα τού είδους του. Κανείς νά μήν ξεχάση τά " Χ ρ ο ν ι κ ά μ α ς " είναι όργανο άποκλειστικώς των Παιδιών των Παιδοπόλεων καί τό καλλίτερον μέσον γιά νά έκφράσουμε τίς σκέψεις μας έμείς οί ίδιοι.

- 'Αγαπητέ μας ΔΗΜΗΤΡΙΕ ΚΟΤΣΑΛΑ. Πάντα εύπρόσδεκτες οί συνεργασίες σου. Σέ μερικά μέρη είναι πραγματικά θαυμάσιο τό διήγημά σου. 'Υστερεί όμως σέ ύφος. Διάβασε 'Ελληνας διηγηματογράφους καί θά ώφεληθής πολλά.

- Μέ ιδιαίτερη χαρά λάβαμε τήν συνεργασία σου ΣΑΒΒΑ ΚΕΡΑΜΙΔΗ. Στέλνε μας συνεργασίες μικρές πρωτότυπες καί καλές. 'Όπως βλέπεις εάν είναι μεγάλες δυσκολευόμαστε πολύ. Πάντως λαμβάνετε ύπ' όψιν ή συνεργασία σου.

- Μέ χαρά λάβαμε τήν 'Αθλητική συνεργασία σας ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΕ καί ΒΕΝΕΤΗ. Δημοσιεύεται χωρίς κριτική γιαντί σέ τέτοια ζητήματα έσεις είστε πιό άρμόδιοι καί πιό καλύτερα πληροφορημένοι άπό έμάς. Τί θά λέγατε νά συνηχίζοταν αυτό καί στά έπόμενα τεύχη;

- Κορίτσια των Παιδοπόλεων Λαρίσης – Καβάλας . Γιατί αυτή ή συστηματική άποχή. 'Εχετε ύπ' όψιν σας ότι ή 'Επιτροπή άλλαξε καί συγχρόνως νέα μυαλά άνέλαβαν τήν διεύθυνσιν των " Χ ρ ο ν ι κ ώ ν ". Πάντοτε είναι άνοιχτές οί πύλες τού Περιοδικού μας.

- 'Όπως βλέπεις ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ δημοσιεύεται σέ δυό συνέχειες τό διήγημά σου. Περιμένουμε πολλά άπό σένα.

- Λάβαμε τά ώραία ποιήματά σου Κ. Μπάκαλε. Σ' εύχαριστούμε καί σέ εύχόμαστε καλή σταδιοδρομία.

- Πολύ καλή ή συνεργασία σας κ. ΑΜΠΑΤΖΙΑΔΗ. 'Η τύχη βλέπετε παίζει πολλά παιγνίδια.

Καί μιά σύσταση σέ όλους τούς φίλους μας. –

ΤΑ " Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Α " ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΣΑΣ. ΣΤΕΛΜΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΑΒΙΑΣΤΑ ΤΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΑΣ.

Πρό καιρού άνεχώρησαν γιά τήν 'Αμερικανική ήπειρο γιά σπουδές, δυό τρόφιμοι τής Παιδοπολεώς μας. Τά παιδιά αυτά έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην ζωή τής Παιδοπόλεως. 'Ησαν καί τά δυό στην 'Επιτροπή τού περιοδικού μας. Τά γράμματα πού λάβαμε άπό αυτούς έγκλείουν μέσα όλα τά αισθήματά τους γιά τήν Πατρίδα, τόν 'Ερανο καί τό προσωπικό τής Παιδοπόλεώς μας. 'Εκτός αυτού μάς ήλθε γράμμα μέ τά καλύτερα λόγια καί άπό τόν Διευθυντή τού Κολλεγίου όπου φοιτά ό ένας.

Τό γράμμα τού Κυρίου ΛΟΥΚΑΣ γιά τόν Γιώργο Παπαδόπουλο :

" 'Αγαπητέ μοι Κύριε Τακίδη, μετ' εύχαριστήσεως σάς πληροφορώ ότι ό Γεώργιος Παπαδόπουλος άφίχθη καλώς εις Νέαν 'Υόρκην καί έμεινε παρ' έμοί επί τινας ήμέρας διά νά λάβη ώρισμένης πληροφορίας καί νά προσανατολισθή. Κατά τό διάστημα αυτό ήδυνήθημεν νά διαγνώσωμεν τās θαυμασίας ιδιότητας έκ των οποίων άποτελείται ή προσωπικότης του. Ούτος είναι κατάφανώς καλώς προσηρμοσμένος καί ίκανός όπως ύοερβαίνη τά παρουσιαζόμενα έμπόδια μέ εύκολίαν καί οξειαν άντίληψιν. Φαίνεται ίκανός νά κυριαρχή-

ση οιασδήποτε καταστάσεως με επιδεξιότητα. Έχει καλώς ανεπτυγμένον τό αισθημα τής φροντίδας διά τούς συνανθρώπους του καί τήν προθυμίαν νά βοηθήση οιονδήποτε όστις εύρίσκεται εΐς ανάγκην.

Τήν τιμήν τής τοιαύτης ύγιούς αναπτύξεως τής προσωπικότητός του δέν δυνάμεθα παρά ν' άποδώσωμεν εΐς τούς Διευθυντάς καί τό Προσωπικόν τής Παιδοπόλεως " 'Αγ. Δημήτριος ". Πιστεύομεν εύλικρινώς ότι ό Κορ Παπαδόπουλος θά έξελιχθή εΐς άριστον έπιστήμονα καί άνθρωπιστήν, εάν παραμείνει πιστός εΐς τήν 'Εθνικήν καί Θρησκευτικήν του κληρονομίαν καί τας κατευθυντηρίους άρχάς τής ύμετέρας Παιδοπόλεως. 'Εγώ προσωπικώς είμαι πεπεισμένος ότι ό Γεώργιος θά φανή άξιος τής έμπιστοσύνης οΐουνδήποτε. 'Ας έχομεν λοιπόν όλοι μας πεποίθησιν εΐς αυτόν.

Μετά πλείστης τιμής
CHRIST. LOUKAS

'Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος μάς γράφει :

Σεβαστέ μου άρχηγέ σάς χαιρετώ από τήν μακρυνή 'Αμερικανική ήπειρο καί ειδικά από τήν Πολιτία τού Μ α ί η ν , τήν χώρα τού δάσους.

Τό ταξείδι μου ήταν εύχάριστο. Οί άνθρωποι τούς οποίους συνήντησα ήταν έξαιρετικοί, πραγματικοί άνθρωποι, καί μέ βοήθησαν περισσότερο άπ' ότι έπρεπε. Μεταξύ αύτών αναφέρω τόν κ. και κ. Λούκας οΐ οποίοι έπλήρωσαν τά έξοδα ταξιδίου μου καί έξοδα διαμονής μου στό Κολλέγιο. 'Επίσης αναφέρω τούς καθηγητάς πού βρήκα εδώ οΐ οποίοι είναι πολύ βοηθητικοί.

'Η ζωή στό Κολλέγιο είναι θαυμάσια. 'Από τήν πρώτη ήμέρα κι όλας εργάζομαι 2 ή τρείς ώρες τήν ήμέρα καί άκόμη περισσότερες τίς Κυριακές καί Σάββατα πού δέν έχομε μαθήματα. 'Ετσι βγάζω όλα τά έξοδά μου καί τό καλοκαίρι θά μπορέσω νά έξοφλήσω καί τά χρέη μου.

'Εγράφηκα στόν κλάδο τής Γεωπονικής ονομαζόμενον Γεωπονική μηχανική, άν έτσι εξηγήσω τό AGRICULTURAL ENGINEERING. Τά μαθήματα πού παίρνω είναι Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία, Τεχνική γραφική, Παράστασις πολλές ώρες στά έργαστήρια Φυσικής καί Χημείας καί μερικά άλλα μαθήματα πού δέν είναι δυνατό νά μεταφρασθούν στην 'Ελληνική γιατί δέν υπάρχουν. Ξαίρω ότι τώρα έχετε πολλές δουλειές μέ τή μεταφορά τής Παιδοπόλεως . Γι' αυτό σάς χαιρετώ μέ σεβασμό καί σάς παρακαλώ χαιρετείστε έκ μέρους μου όλα τά παιδιά καί τό Προσωπικό. 'Αργότερα όταν θάχω καιρό καί θά προσαρμοσθώ στό περιβάλλον θά σάς γράψω περισσότερα.

'Όσόσο περιμένοντας γράμμα σας.

Σάς ξαναχαιρετώ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

'Ο Χρήστος Τσιαπάλης μάς γράφει :

'Αρχηγέ μου σάς χαιρετώ.

Πάνε τώρα 20 μέρες πού άφησα τή ζωή τής Παιδοπόλεως κι' έφυγα μακριά. 'Εχω τώρα τέσσερες μέρες πού βρίσκομαι μακριά κι' άπ' τήν Πατρίδα. 'Ηταν έτσι γιά μένα νά αλλάξω τήν ζωή και ν' άρχίσω άλλη ζωή. 'Ότι καί νά προσπαθήσω νά γράψω άπ' αυτά πού είδαν τά μάτια μου κι άκουσαν τά αυτιά μου τίποτα δέν θάναί μπροστά στην πραγματικότητα. Τό ταξείδι μου ήταν ύπέροχο, αλλά καί πολύ έπικίνδυνο άφού παρέστη ανάγκη νά μάθουμε πώς γίνεται ή χρήση τών σωσσιβίων. 'Όσο γιά τή χώρα τού παραδείσου σέ ομορφίες μονάχα φωτογραφίες μπορούν νά σάς μιλήσουν. 'Ελπίζω πολύ γρήγορα νά σάς γνωρίσω πολλά Καναδικά τοπεία μέ φωτογραφίες.

Τώρα βρίσκομαι σέ θέση δύσκολη αφού έγινα μπέμπης, ξαναγεννήθηκα νά κάνω μιά άλλη ζωή. Ύστερα τά μαθήματα θά μέ τρώνε πολλές ώρες καί δέν θά μπορώ νά σάς πληροφορώ πολύ συχνά γιά τά παράξενα τούτης τής ζωής. Θάθελα όμως από τώρα νά κρατήσετε τήν αλληλογραφία μου "σάν από ένα Παιδοπολίτη στόν Καναδά".

Έλπίζω πώς πολύ γρήγορα θά σάς στείλω έργασίες γιά τό περιοδικό σας τό οποίο πολύ θά ήθελα νά παίρνω. Τώρα τήν περίοδο αύτή, έπειδή τ' Αγγλικά δέν είναι αρκετά νά παρακολουθήσω όλα τά μαθήματα θ' άσχοληθώ μόνο μέ Αγγλικά, Φυσική καί Χημεία. Αυτό ίσως γιά τρεις μήνες.

Τά παράξενα τής φύσης είναι πολλά, καί ποτέ ό άνθρωπος δέν πρόκειται νά τά γνωρίση όλα. Άς μείνει αυτό σάν γρίφος στό γράμμα μου γιατί πρέπει νά τό κλείσω, αφού πρώτα στείλω τής καρδιάς μου τούς χαιρετισμούς σ' όλο τό Προσωπικό τής Παιδοπόλεως καί στους Τροφίμους. Περιμένω γράμματα από όσους δέν έχουν τήν άπαίτηση νά τούς γράφω κάθε έβδομάδα. Σ' άλλο μου γράμμα, θά προσπαθήσω νά σάς γράφω αφού θά γνωρίσω καλύτερα αύτά πού είδα. Θέλω μονάχα νά ξέρετε πώς έχετε στόν Καναδά ένα δικό σας άνθρωπο καί νά τόν θυμάστε κάπου-κάπου. Θά προσπαθήσω όσο μπορέσω σ' όλους ν' άπαντώ μέ εύχαρίστηση. Ύστερά ή ζωή ανάμεσα σέ ξένους κι' άγνωστους γίνεται δύσκολη, κι άχαρη πολλές φορές, άν καί Έλληνες είναι αύτοί πού μέ φιλοξενούν τόν πρώτο χρόνο.

Σήμερα κι' όλα άρχισα νά παραξενεύωμαι γιά πολλά. Έγινε ένα έθυμο πού επικρατεί έδώ, όλοι οί φοιτηταί νά βγαίνουν έξω μέ τά κάρα τους έχοντας έπάνω διάφορες παράξενες κι αστείες νταπέλες καί γυρίζουν τήν πόλη. Τό τί έπαθα άλλο πράμα. Σάν πρωτοετής έπρεπε νά ύπακούω στίς διαταγές τών άλλων. Καί χρειάστηκε νά δέσω τά παπούτσια κάποιου άράπη τριτοετή. Πόσα παράξενα άκόμη θά μάθετε ! Θέλω άρχηγέ μου νά παίρνω γράμμα σας.

Ή διεύθυνση θά ναι :

Mr CHRISTOS M. TSIAPALIS
c/o Mrs V. VORVIS
7, EXHIBITION STR
GUELPH, ONTARIO - CANADA

Μέ σεβασμό πολλή σάς
ξαναχαιρετώ

Χρήστος